

Adventes Vēstis

2018. gada februāris, #2 (265)

Vienoti Kristus
cerībā

TĒMA: KĀ
DRAUDZĒ
JŪTAS VĪRIEŠI?

GATAVOJOTIES
SIEVIEŠU
KONGRESAM
“TUVĀK MĀJĀM”

KRISTIEŠA
SKRĒJIENS PĒC
GODALGAS

JAUNIEŠI: VAI
LIECINĀŠANA
DOMĀTA MAN?

INTERVIJA
AR ARMĪNU
SENKĀNU

Latvijas ziņas	4
Tēma	6
Intervija	10
Vārds mācītājam	14
Notikums	17
Aktuāls jautājums	18
Jauniešiem	20
Bērniem	22

Brāļi draudzē

“**B**rāļu savstarpējā mīlestībā esiet sirsnīgi, izrādiet cits citam vislielāko cieņu.” (Rm.12:10)

Šai pantā apvienoti 2 jēdzieni – mīlestība un cieņa –, kas, manuprāt, ir ikvienu attiecību (ģimenes, darba utt.) pamatā. Un draudzes dzīvē šīs abas nostājas ir absolūti nepieciešamas starp visiem draudzes locekļiem, mācītājiem un vadītājiem.

Šoreiz žurnāla numurs vairāk veltīts vīriešu kalpošanai draudzē. Atšķirībā no sievietēm un bērniem, vīriem adventistu draudzēs Latvijā nav savas atsevišķas nodaļas, kura palīdzētu organizēt viņu kalpošanu un realizēt savus talantus. Bet ikvienā draudzē Latvijā ir

ļoti aktīvi, radoši un ar līdera dotībām apveltīti vīrieši, bieži vien viņi kalpo kā draudzes vecākie.

Numura tematā mācītājs Tālivaldis Vilnis dalās ar savām pārdomām un pieredzi, kā vīriešiem padarīt savu darbošanos draudzē saturīgāku un aktīvāku. Intervijā iepazīsities ar pašreizējā un sirsnīgi kalpojošu brāli Armīnu Seņkānu.

Ikvienam draudzē ir savi talanti, unikāla vieta un droši vien arī sapņi. Palīdzēsim un iedrošināsim viens otru tos atklāt, attīstīt un realizēt.

“Gara dedzībā un kalpošanā Kungam nemitējieties būt uzticīgi, priecādamies cerībā, izturēdami ciešanās, pastāvēdami lūgšanās.” (Rm. 12:11,12)

*Tatjana Tomsone,
„Adventes Vēstis” galvenā redaktore*

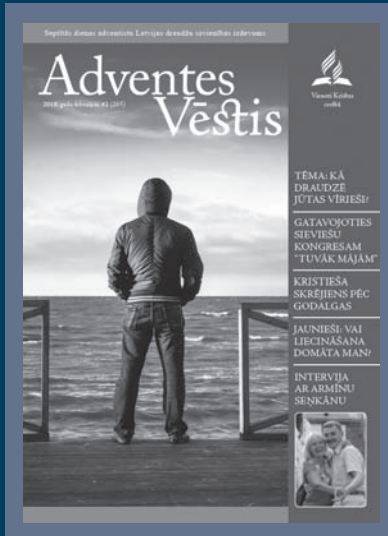
AdventesVēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.

Iznāk reizi mēnesī.

Tirāža: 700 eks.

Galvenā redaktore:
Tatjana TOMSONE

Redakcija:
Andris PEŠELIS
Ģirts ROZNERIS
Jana JANIŠAUSKA
Juris KARČEVSKIS
Māris GAIDULIS
Mārite LIPSKA
Vilnis LATGALIS

Izdevējs:
Adventistu Latvijas draudžu
savienība

Adrese:
Baznīcas ielā 12a,
Rīgā, LV-1010,

E-pasts:
adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:
67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai
ir tiesības rediģēt. Par reklāmas
izvietošanu uz 4. vāka zvanīt pa
tālruni 67240130.

Vilnis Latgalis
Adventistu Latvijas draudžu
savienības bīskaps

Gatavojamies kongresam!

Šogad no 24. līdz 26. maijam ir plānots Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu savienības kārtējais kongress. Tas ir ievērojams un svarīgs notikums Latvijas adventistu draudžu dzīvē, jo notiek reizi piecos gados un ir LDS augstākā lēmēj institūcija. Kongresa laikā tiek ievēlēts LDS prezidents, administrācija un nodaļu vadītāji nākamajam periodam. Tomēr savienības kongresa un draudžu izvēlēto delegātu uzdevums nav tikai formāla vadības apstiprināšana un nodaļu vadītāju izraudzīšana. Pirmkārt, tas ir garīgs notikums, kura laikā mēs meklējam Dieva prātu katrā jautājumā un ikvienā pieņemtajā lēmumā. Tāpēc ir ļoti būtiski, lai kongresam izraudzītie delegāti saprastu viņiem uzticētā pienākuma atbildību un pieņemto lēmumu svarīgumu.

“Tas ir Dieva plāns, lai draudzes locekļi izraudzītos par delegātiem uzticamus, pārbaudītus un zināmus cilvēkus, „kuri ir spējīgi spriest par cēloņiem un sekām,” jo tie „veido turpmākos plānus, kuri virzīs uz priekšu darbu.” (“Liecības draudzei” 9T 262. lpp.)

Visā drīzumā draudzes saņems rakstisku informāciju par LDS kongresam izvirzāmo delegātu skaitu un izraudzīšanas kārtību.

Adventistu baznīcas rokasgrāmata norāda: “Par delegātiem nepieciešams ievēlēt vīriešus un sievietes, kas pazīstami ar savu dievbijību un uzticamību un kuriem būs iespējams piedalīties kongresā. Katram delegātam ir jāpakļaujas Svētā Gara vadībai un jābalso saskaņā ar savu pārliecību.”

Tuvāko mēnešu laikā LDS administrācijai kongresa sagatavošanās darbi būs galvenā prioritāte. Tāpēc viena no lielākajām nepieciešamībām sagatavošanas periodā un arī kongresa norises laikā būs nopietnas lūgšanas. Vēlos aicināt visus, kam lūgšana un kalpošana Dievam ir sirds lieta, vienoties kopējās lūgšanās par šādiem jautājumiem:

1. kongresa norises plānošana un ar to saistītie sagatavošanas darbi,
2. kandidātu izraudzīšanas process LDS padomē un vietējās draudzēs,
3. kongresa darba sesijas norise un komiteju darbs,
4. LDS administrācijas un nodaļu vadītāju kandidātu izraudzīšana un apstiprināšana nākamajam darba periodam.

Lai Dievs šajā īpašajā laikā vada mūs katru personīgi un vieno mūs kā savus bērnus Viņa ģimenē šeit uz zemes – draudzē!

Noslēgumā vēlējums ar apustuļa Pāvila Svētā Gara iedvesmā rakstītajiem vārdiem:

“Es arī nebeidzu pateikties Dievam par jums, pieminēdams jūs savās lūgšanās, aizlūgdams, lai mūsu Kunga Jēzus Kristus Dievs un godības pilnais Tēvs jums dotu gudrības un atklāsmes garu, lai jūs labāk Viņu izprastu, apgaismota gara acis, lai jūs zinātu, kādu cerību dod Viņa aicinājums un kādu godības bagātību Viņš savējiem liek iemantot, un cik pārlietu liels ir Viņa spēka mērs, kas parādās pie mums, ticīgajiem, darbodamies tādā pašā visspēcības varenībā, kādu Viņš parādījis Kristū, Viņu uzmodinādams no mirušajiem un sēdinādams pie savas labās rokas debesīs, augstāk par ikvienu valdību, varu, spēku, kundzību un ikvienu vārdu, kas tiek minēts vai nu šinī laikā, vai nākamajā. Un visu Viņš ir nolīcis zem Viņa kājām, bet Viņu pašu pāri visam iecēlis par galvu draudzei, kas ir Viņa miesa, pilnība, kas visu visur piepilda.” (Efeziešiem 1:16-23)

Gaidāmie pasākumi

17. februāris

Tematisks pasākums “Zinātne un Dievs”, pl. 17:00, Rīgā, Baznīcas 12a. Vai izglītots cilvēks var ticēt Dievam? Kas pārliecina, ka zinātne un Bībele na v pretstati? Cik sarežģīta ir mūsu pasaule zinātnes un Bībeles ska tījumā?

24. februāris

Programmas “Meitenes Kristum” apmācības draudzes komandām (vada TED, Klāra Sančesa-Šūte) no plkst. 10:00-16:30, Rīgā, Baznīcas 12a. Apmācībām ir jāpiesaka no draudzes 3 sievietes līdz 30.janvārim. Pieteikties, zvanot uz mobilo t. 29869979.

25. februāris

4. līmeņa apmācības sievietēm kalpošanā (TED, Klāra Sančesa-Šūte) no plkst. 10:00-16:30, Rīgā, Baznīcas 12a. Pieteikties pie Mārites Lipskas, zvanot uz mobilo t. 29869979.

2. - 9. martam

Seminārs “Septiņas dienas Atklāsmes grāmatā”, Rīgā, Baznīcas ielā 12a, pl. 18:30. Runās māc. Mārtiņš Subatovičs.

Sludinājumi

- 13.-15. aprīlis. Baznīcas ielā 12a Sieviešu kongress “Tuvāk mājām”. Sievietes aicinātas pieteikties, rakstot uz e-pastu maritel@inbox.lv. Daļības maksa līdz 5.martam ir 10 eur, pēc 5. marta – 15 EUR. Info mob. 29869979.

- No 16. februāra līdz 26. maijam 100 lūgšanu dienas, gatavojoties SDA LDS kongresam, katra lūdzēja “kambari”; lūgšanās, kur “divi vai trīs ir sapulcējušies Manā vārdā”; mājas un lūgšanu grupās; lūgšanu telefonkonferencēs; draudzes dievkalpojumos un sanāksmēs. Vairāk informācijas: berzinabaiba@yahoo.com t. 26457714.

Priekules draudze ir!

Piemīņas mielasta dievkalpojums Priekulē, Brīvības ielā 36a. Šoreiz uz sapulci bija sabraukuši arī viesi no citām draudzēm, un klātesoši bija bērni, kas kuplināja sanākušo pulku. Jāatzīst, ka fotogrāfijā nav ietilpuši pilnīgi visi sanākušie telpā. Piemēram, attēlā nav redzami Vera un Modris Vārnas.

Draudzes locekļi ir draudzīgi un laipni, priecīgi par katru sapulcēšanos reizi, kas nav katru sestdienu. Nelielā Priekules draudze pulcējas tikai reizi mēnesī, bet pārējās sabata dienās draudzes locekļi cenšas ierasties uz dievkalpojumiem Liepājas adventistu draudzē.

Andris Pešelis

Atvērtas durvis

Mazsalaca ir pavisam maza pilsētiņa pašos Latvijas ziemeļos. Kādreiz tur vairāk bija attīstīta rūpnieciskā ražošana. Tagad tas viss ir tikai vēsture. Pilsētiņa ir pavisam sarukusi. Lai gan jaunie dodas prom, lai sameklētu darba iespējas, vēl arvien šeit dzīvo jauki cilvēki, kuri vēlas uzzināt par Dievu.

Jau ilgāku laiku Mazsalacas draudzē katru sestdienu bērnu nodarbības apmeklē apmēram 20 bērni. Daļai bērnu līdzī nāk arī vecāki.

Ziemassvētkos bērni Kultūras centrā sagatavoja Daigas Kažes veidoto uzvedumu, pamatojoties uz Kārļa Skalbes „Kaķīša dzimaviņām”. Bērni iemācījās, ka Dievs var izmainīt sirsniņas. Prieks bija redzēt pilno Kultūras centra zāli. Pēc šī pasākuma sapratām, ka Dievs īpaši atver durvis un mums, Mazsalacā, nepieciešami palīgi.

„Redzi, Es tavā priekšā esmu devis atvērtas durvis.” (Atkl.3:8)

Par lielu prieku mums, Mazsalacas draudzei, sestdien, 20 janvārī pie mums viesojās Aidis Tomsons ar ģimeni un Māris Žagars. Viņi ar savām dziesmām un klavierspēli kuplināja dievkalpojumu. Arī sadraudzības brīžos mēs kopīgi dziedājām. Bet vislielākais prieks bija par stāstījumiem, kā Dievs caur dažādiem ceļiem atradis Māri un viņš pievienojās draudzei, gan arī Aida stāstījums par brīnišķīgiem Dieva vadības brīžiem viņa dzīvē. Tie bija ticību stiprinoši piedzīvojumi visiem, gan jauniem draudzes locekļiem, gan interesentiem.

Mēs, Mazsalacas draudze, vēl gaidām gan ciemiņus, gan palīgus, kas varētu kuplināt mūsu dievkalpojumus.

Dagnija Lapa

■ Meklē informāciju? Ienāc www.adventisti.lv

Adventistu Latvijas draudžu savienības oficiālajā mājas lapā jums ir iespēja interneta vidē piekļūt plašam informācijas klāstam par Adventistu Baznīcā notiekošo gan Latvijā, gan pasaulē. Šeit varat atrast ne vien jaunākās ziņas, bet arī rakstus par dažādām tēmām un ziņojumus par gaidāmajiem pasākumiem. Lai būtu ērtāk sekot līdzi pasākumiem, kas notiek dažādās adventistu draudzēs Latvijā, ir izveidots vienots notikumu

kalendārs. Lapā atradīsiet arī informāciju par visām Latvijas draudzēm, to adreses, vēsturisko aprastu, draudzes locekļu skaitu, kā arī dievkalpojumu un citu regulāro pasākumu norises laikus. Vienkopus pieejama arī visu kalpotāju kontaktinformācija. Vispasaules Adventistu Baznīca daudzus jautājumus ir paudusi savu nostāju oficiālos paziņojumos, kurus arīdzan atradīsiet šajā lapā, līdās 28 mūsu ticības pamatdoktrīnām. Īpaši apjomīga ir sadaļa “Resursi”. Foto galerijā varat aplūkot dažādu Latvijas draudžu pasākumus. Audio ierakstu klāstā ir ne vien svētrunas un semināri, bet arī audiogrāmatas un Adventistu Vispasaules radio veidoto programmu ieraksti. Svētrunas, seminārus un citus dažāda satura ierakstus varat aplūkot arī video formātā. Šajā sadaļā atradīsiet arī žurnāla “Adventes vēstis” un Bībeles izpētes jeb sabatskolas materiālu arhīvu. Jaunums šajā resursu sadaļā ir pievienotā iespēja lasīt grāmatas tiešsaistē, kā arī meklēt interesējošos vārdus un frāzes uzreiz visās grāmatās. Šāda iespēja būs īpaši noderīga, meklējot informāciju plašajā Elenas Vaitas grāmatu klāstā. Adventistu draudzes locekļiem šajā lapā tiek piedāvāta arī iespēja reģistrēties, tādējādi saņemot piekļuvi papildmateriāliem audio un video formātā. Katru sestdienas rītu plkst. 11:15 šajā lapā ir iespēja skatīties dievkalpojuma tiešraidi no Adventistu Rīgas 1. draudzes. Lai piedāvātu vēl plašākas iespējas informācijas meklēšanā, mājas lapā atradīsiet arī sarakstu ar saitēm uz citiem interneta resursiem.

Juris Karčevskis

■ Septiņas dienas Atklāsmes grāmatā

No 2. līdz 9. martam Rīgā, Baznīcas ielā 12a, pulksten 18:30 norisināsies seminārs “Septiņas dienas Atklāsmes grāmatā”. Arvien biežāk cilvēku sarunās dzirdami apgalvojumi, ka pasaule steidzas pretim tās bojāejai. Ļaudis draudzē un ārpus tās sajūt laika nopietnību un pasaules iekārtas nestabilitāti, bet dzīves steigā mēs pazaudējam garīgās realitātes izjūtu. Atklāsmes grāmata atmasko šīs pasaules viltu, mēs ieraugām savu sirdi patiesā gaismā, un Jēzus kļūst par vienīgo drošību. Zīmes brīdina, ka dzīvojam pēdējā laikā. Dieva sirds ilgojas pēc atmodas draudzē, pēc īpašas atmodas katra personīgajā dzīvē.

Jāņa atklāsmes grāmata daudziem ir visneizprotamākā grāmata Svētajos Rakstos, tomēr tā dota, lai izgaismotu mūsu ceļu gaidāmajā cīņā. Šajā seminārā mēs centīsimies šķetināt tajā apslēptos dārgumus.

Kāpēc šī atklāsmē tika dota Jānim? Māceklim, kuru Jēzu mīlēja, kurš bija pie Pestītāja krūts? Pazemība. Dievs meklē tukšu trauku, kam atklāt savu godību. Dievs Jānim lika nokļūt Patmas salā – vietā, kur apklusušas visas balsis-, lai darītu dzirdamu savu nodomu ļaudīm laiku beigās. Ar tikpat pazemīgu garu mums jāpieiet katrai Atklāsmes grāmatas nodaļai, lūdzot pēc Dieva vadības, lai varam atklāt simbolu nozīmi un jēgu, kā arī saredzēt savu vietu un atbildību šajā laikā.

Atklāsmes grāmatas lappuses rosinājušas pasaules izcilākos prātus – meklēt patiesību, kāda tā ir atklāta Dieva Vārdā. Dievs apsolījis īpašu spēku, sludinot pēdējo vēsti – gan ticīgiem, gan tiem, kuri meklē patiesību. Aicinām ieplānot šo īpašo nedēļu un lūgt par cilvēkiem, kuriem vēl jāsaņem ielūgums uz Jēra kāzu mielastu!

Mārtiņš Subatovičs

S E P T I Ņ A S D I E N A S

ATKLĀSMES GRĀMATĀ

NO 2. LĪDZ 9. MARTAM, RĪGĀ, BAZNĪCAS IELĀ 12A, PLKST. 18:30

SEMINĀRU VADĪS MĀCĪTĀJS MĀRTIŅŠ SUBATOVIČS

Tālvilnis Vilnis
Talsu draudzes mācītājs

VĪRIEŠI DRAUDZĒ

Pirms dažiem gadiem es arvien nopietnāk aizdomājos par to, kāpēc mūsu sabiedrībā vīrieši retāk apmeklē kristīgās baznīcas. Kā zināms, pasaulē ir trīs monoteiskās reliģijas: kristietība, jūdaisms un islāms. Jūdaismā un islāmā ļoti daudz vīriešu aktīvi iesaistās reliģiskās aktivitātēs. Arī agrīnajā kristietībā draudzē visi apustuļi un līderi bija vīrieši. Lūdzu nepārprotiet, es priecājos, ka draudzē ir daudz daiļā dzimuma pārstāvju. Taču man likās svarīgi saprast, kāpēc vīriešiem kristīgās draudzes vide nav tā, kur lielākā daļa no viņiem vēlētos atrasties.

Savulaik kopā ar Daumantu Kleimani sākām rīkot vīru pasākumus, un ar katru gadu tie kļuva arvien apmeklētāki. Tur esam kopā diskutējuši par

to, kāpēc tik maz vīriešu tomēr nāk uz kristīgajām draudzēm. Mums ir jāatzīst, ka vidēji draudzēs sieviešu ir vairāk nekā vīriešu. Tā ir visas kristietības problēma, ne tikai adventistu vien. Loģiski, ka tam varētu būt daudzi iemesli, bet es minēšu tikai dažus. Turklāt ir arī jāatceras, ka kristietībā gadsimtu gaitā ir mainījušies uzsvāri, dievkalpojuma formas utt.

Pirmais, ko redzam, ja pētām, kādas kalpošanas aktivitātes tiek piedāvātas vidusmēra adventistu draudzē: cik aktivitāšu ir atbilstošas vīriešiem? Zināmākā kalpošana ir sabatskolas vadīšana vai arī sludināšana. Taču jāatzīst, ka ir daudz vīriešu, kam runāšana publikas priekšā ir ļoti liela problēma. Citi pat saka, ka viņi ir gatavi izjaukt

un salikt no jauna automašīnu, bet tikai lai neliek viņam publiski uzstāties. Loģiski, tā tas nav visiem, un tomēr. Cik aktivitāšu ir vīriem, kas ir ļoti tehniski, bet nav runātāji? Draudzes koris, ziedu sakārtošana utt.?

Kad es bija ASV, tad satikos ar kādas draudzes mācītāju, kurš stāstīja, ka viņa draudzes vīrieši, piemēram, rīko akcijas, lai sanāktu kopā un izremontētu kādai kārtīgai, bet trūcīgai ģimenei dzīvokli. Viņš pastāstīja par vienu ģimeni, kurā vīrs bija cietis avārijā, kļuvis invalīds un tāpēc nevarēja pats izremontēt dzīvokli, bet bērni bija vēl mazi. Tad draudzes vīri palīdzēja. Ģimene nebija no draudzes. Viņi katru gadu izremontējot vienu dzīvokli.

Citi vīri atkal remontē automašīnas, piemēram, kādai vientuļai māmiņai

apmaina eļļu. Tās ir iespējas darboties vīriešiem, kam nepatīk ne publiski lasīt, ne arī vadīt sabatskolu utt. Tiek domāts par to, lai vīriešiem ar dažādiem talantiem būtu iespējams izpausties un īstenot savu kalpošanu. Ne visi ir lieli runātāji draudzē, ne visi būs lieli teologi, bet visi var atrast savu iespēju, lai veiktu kādu lielu misiju.

Kāpēc tas ir vajadzīgs? Tāpēc ka vīrieši vēlas paveikt kaut ko vērā ņemamu un lielu, un tas ir normāli. Vai Dievs to atbalsta?

Bībelē Dievs uzrunā Dāvidu, un, lūk, ko Viņš saka: „Es esmu visur bijis ar tevi, kur tikai tu esi gājis, un Es esmu iznīcinājis visus tavus ienaidniekus tavā priekšā, un Es esmu darījis lielu tavu vārdu, kāds ir tikai pašiem lielākiem vīriem zemes virsū.” (2Sam 7:9) Tātad Dievs ir darījis lielu Dāvida vārdu, un viņš tiešām bija paveicis lielas lietas. Dāvids bija veicis lielas lietas, lai kalpotu Dievam. Vai viņš bija

būt liela personība, un tas ir labi, bet kristietībā tas nozīmē aktīvu kalpošanu, bet nevis savtīgumu. Tu vari arī tīkties būt pirmais, un tas ir labi, bet tas aicina kalpot un būt par svētību sabiedrībai.

Ir pareizi tīkties uz diženumu, ja tas notiek Jēzus norādītājā veidā – uzpurējoties, bet nevis savtīgi paaugstinoties. Pasaulē bieži vīriešus uzmundrina tīkties uz diženumu, bet vai draudze to dara? Diženums nav tikai cilvēciska slava, bet tā noteikti pieder Dievam. Sekojot Jēzum, mēs atspoguļojam Dieva godību un slavu. Vīrišķības kodekss liek vīrietim būt vīrišķīgam miera laikā un drosmīgam kara laikā. Jēzus prasa no daudz kā atteikties, bet ne no vīrišķības.

Jēzus pārveido raksturu, bet nevis zēnos apspiež kustīgumu, dinamismu un drosmi. Jēzus neatgrūda „pērkon-dēlus”, bet lēnām virzīja, lai šie brāļi enerģiju izmantotu pozitīvā virzienā.

pret to bija radusies “alerģija”, skolā to mācīja ļoti sausi. Mums jādomā, cik mūsu draudzēs ir praktiskas svētrunas, kas aizrauj vīriešus darīt kaut ko praktisku. Dievs informācijas uztveres sistēmu sievietes un vīrieša smadzenēm izveidojis atšķirīgi. Izlasīju kāda speciālista grāmatu, kurš izpētījis vismaz 100 atšķirības, kā skolā informāciju uztver puikas un meitenes.

3. Sabata dievkalpojumi bieži ietver pārmērīgu emociju izrādīšanu un iesaistīšanos, kas vīriešiem liek justies neērti. Arī ikdienā bieži var redzēt, ka vīriešiem savas emocijas izpaust ir diezgan grūti. Vēl jo vairāk tāpēc, ka mēs esam ziemeļu tauta. Šī iemesla dēļ daļa vīriešu dievkalpojumā, kurā ir daudz emociju, nejūtas ērti, jo viņi nevar tik ļoti dzīvot līdzī, un tad viņiem šķiet, ka viņi nav tik garīgi kā citi draudzes cilvēki.

Vīrišķības kodekss liek vīrietim būt vīrišķīgam miera laikā un drosmīgam kara laikā. Jēzus prasa no daudz kā atteikties, bet ne no vīrišķības.

perfekts un bez kļūdām? Nē. Dāvids bija gan labs dziedātājs un mūziķis, bet viņš bija arī fiziski ļoti spēcīgs, ka spēja uzvarēt pat lauvu un lāci. Cik mēs draudzēs priecājamies, ka mums ir gan muzikāli, gan arī fiziski ļoti spēcīgi zēni, kas nopietni trenējas?

Vai Jaunā Derībā ir kaut kas mainījies? Nē! Jēkabs un Jānis, Cebedeja dēli, pie Viņa piegāja un Tam sacīja: “Mācītāj, mēs gribam, ka Tu mums darītu, ko Tev lūgsim.” Un Viņš tiem sacīja: “Ko jūs gribat, lai Es jums daru?” Bet tie Viņam sacīja: “Dod mums, ka mēs varam sēdēt Tavā godībā, viens pa Tavu labo roku un otrs pa kreiso roku.” (Marka 10:35-37) It kā ļoti ambiciozs un nekristīgs lūgums. Taču vai Jēzus saka, ka viņiem nevajadzētu tīkties būt pirmajiem un labākajiem? Nē. Tālāk lasām, ka Jēzus saka: “Bet tā lai nav jūsu starpā; bet, ja kas no jums grib tapt liels, tas lai ir jūsu sulainis. Un, ja kas starp jums grib būt pirmais, tas lai ir visu kalps. Jo arī Cilvēka Dēls nav nācis, lai Viņam kalpotu, bet lai pats kalpotu un Savu dzīvību atdotu par atpirkšanas maksu par daudziem.” (Marka 10:43-45)

Tātad Jēzus saka, ka Tu vari censties

Esmu laika gaitā izpētījis informācijas avotus, kur apjautāti daudzi vīrieši, kāpēc viņi izvairās no kristīgās draudzes un kādi stereotipi valda par kristietību vīriešu vidē. Še būs tikai daži iemesli un cēloņi.

1. Daudzas baznīcas nav skaidri formulējušas savu redzējumu. Vīrieši lielākoties ir orientēti uz uzdevumiem un motivēti ar redzējumu un mērķi. Viņiem ir jāsaprot, kāda ir draudzes pastāvēšanas jēga. Vai ir definēti skaidri mērķi un soļi, kā to sasniegsim?

2. Svētrunas bieži ir teorētiskas, taču vīrieši ir vairāk orientēti uz praktisku lietu un ideju mācīšanos, kas veidos viņus par labākiem tēviem, vīriem un uzņēmējiem. Skolu sistēmā bieži ir redzams, ka teorētiskās zināšanas meitenēm parasti padodas labāk. Bieži tādiem puisiem, kas ir ļoti praktiski, skola ir smags periods, kurš ir jāiztur, bet nevis kaut kas patīkams. Es atceros kādu skolotāju, kas mums praktiskā veidā ar dažādiem piemēriem un aktivitātēm mācīja angļu valodu. Tad es ieguvu “otro mīlestību” pret angļu valodu, jo no bērnības man

4. Sabata dievkalpojumi bieži ir pāris stundu gari. Citi nevēlas tik garu laiku pavadīt sēžot. Es zinu pietiekoši daudz vīriešu, kuri apmeklē tikai svētrunu. Arī kustīgākiem puikām ir vesela problēma nosēdēt tik ilgu laiku.

5. Vīrieši ļoti vērtē atzinību un cieņu pret viņiem. Dažreiz vīrieši, kas ir uzņēmēji vai radoši cilvēki, netiek cienīti. Tas netiek uzskatīts par Dieva aicinājumu organizēt darbu, dot darbu citiem cilvēkiem, lai viņi spētu uzturēt savu ģimeni. Uzņēmējdarbība ir ļoti sarežģīta lieta. Lai cik mēs kā adventisti sludinātu par pasaules galu, taču reālie elektrības rēķini un visi citi maksājumi ir jānomaksā līdz katra mēneša beigām, un tas mums liek arī atgriezties realitātē. Diemžēl dažreiz gadās, ka uzņēmējus atceras tikai tad, kad vajag kaut ko baznīcā uzbūvēt vai arī vajag finanšu līdzekļus kādam projektam. Tad viņi jūtas tikai kā “slaucamas” govīs. Sabiedrībā tiek vērtēta godīga uzņēmējdarbība, bet cik tā tie cienīta draudzē? Kaut gan Bībelē Ābrahams, Jēkabs, Ījabs, Pēteris u.c. bija uzņēmēji.

6. Draudzēs dažreiz uzsvars tiek likts uz jūtām vērstu attiecību veidošanu ar Dievu nevis objektīvu, uz principiem balstītu ticību, kuras pamatā ir Dieva Vārds. Lai gan jūtas ir svarīgas, jāuzsver, ka vispirms ir ticība, tad pēc tam nāks jūtas.

7. Lielākajā daļā draudžu svin Mātes dienu un ignorē vai arī tik ļoti neuzsver Tēva dienu. Tāpat bieži tiek runāts par vientuļo māmiņu problēmām un sliktiem vīriešiem, kas pamestuši savas ģimenes. Dzirdam arī sievietes liecības par sliktiem vīriešiem un to, kā viņas vienas pašas spējušas izaudzināt bērnus. Bieži par viņām tiek aizlūgts. Es nesaku, ka to nevajag. To vajag turpināt darīt. Taču vajag arī aktivizēt otru pusi. Cik tiek uzslavēti un cienīti “normāli veci”, kas ikdienā strādā smagos darbos, lai ģimenei no-

kompetentiem. Mums, adventistiem, liela svētība ir sabatskolas studijas, taču tas ir arī izaicinājums. Esmu dzirdējis, ka citi vīrieši baidās, ka sabatskolā uzsos viņiem jautājumu un viņi nezinās atbildi. Tāpēc es arī esmu ļoti uzmanīgs ar jautājumiem. Tāpat pietiekoši daudziem vīriešiem nepatīk publiski dziedāt vai arī lasīt kādu Rakstu vietu.

9. Daži vīrieši izsaka savas bažas par prasību kļūt par superlaulāto. Dažreiz draudzēs ir “uzpasētāji”, kas vēro, kāds viņš ir tēvs un vīrs. Draudzē dažiem ir uzskats, ka mums par draudzes cilvēkiem viss ir jāzina. Tātad mēs netieši liekam iekšā cita cilvēka dzīvē. Man kāds interesents, zinot draudzes iekšieni, tā arī pateica, ka viņš piekrīt adventistu mācībai, bet nevēlas kļūt par draudzes locekli, jo

ka gan dažādās kristīgās konfesijās, gan arī mūsu draudzēs ir ienācis grieķu duālistiskais filozofijas mantojums, kur garīgā dzīve tika pretstatīta fiziskajam. Viss, kas saistījās ar miesu jeb ķermeni, bija slikts, bet tas, kas attiecās uz iekšējo dvēseli, bija garīgs un labs. Taču Bībelē viss ir iekļauts garīgajā jomā, jo laulība un dzimumattiecības ir daļa no Dieva plāna pat jau no Ēdenes dārza. Bībelē ir ļoti daudz rakstīts par dzimumattiecībām, un ir vesela savstarpējās mīlestības grāmata – Salamana Augstā Dziesma.

12. Vīrieši domā, ka, kļūstot par kristietī, būs jāatmet viss, kas viņiem patīk: sports, kustīgais dzīvesveids. Tiešām, baznīcā reizēm “pa sprandu” dabū spēcīgākie un kustīgākie puikas, jo pēc dabas viņiem ir citādi hormoni nekā mierīgām meitenēm.

Puišu un vīriešu sirdīs ir ielikts kāds impulss dzīvē izdarīt kaut ko lielu, sevišķu un cēlu. Mēs to neapslāpēsim, bet ir jādod iespēja to realizēt pozitīvā veidā.

pelnītu iztiku? Īpaši ņemot vērā Latvijas mazās algas un lielās cenas. Es esmu bieži runājis ar šādiem vīriešiem un zinu, kā viņi pārdzīvo, ja nespēj nodrošināt visu nepieciešamo ģimenei. Tāpat viņi cīnās ar veselības problēmām ikdienā, jo smags un intensīvs darbs atstāj savu ietekmi. Viņi cīnās starp ideju, ka līdzekļus vajag gan ģimenei, gan draudzē, bet cik viņi par to saņem atzinību? Tāpēc jāuzdod jautājums, cik mēs Dievu slavējam draudzē par mūsu čaklajiem vīriešiem, kas vienkārši dara ikdienišķo darbu? Cik mēs aizlūdzam par viņu spēku un veselību, jo viņi jau parasti neies priekšā un neaicinās, lai aizlūdz, ka viņiem sāp mugura, rokas utt. Esmu mācījies no laulību konsultantiem, kas konsultē daļo dzimumu, viņi bieži uzsver, ka ja tu savu vīrieti uzslavēsi un augstu vērtēsi, tad viņš ļoti bieži būs gatavs pat kalnus gāzt. Vai draudzēs bieži paceļ un uzslavē vīriešus par praktisko kalpošanu, ko viņi veic, jo ne visiem ir garīgā dāvana kalpot draudzes priekšā ar Dieva Vārdu? Pāvils ļoti bieži Bībelē savās vēstulēs uzslavēja un izteica atzinību dažādiem cilvēkiem. Tāpēc mums tas ir jāmacās vairāk un vairāk.

8. Vīriešiem ir bail izskatīties ne-

tad „katrs mani sāks mācīt un uzpasēt, vai es sabatu uzsāku laikā, vai es to daru tā vai šitā utt”. Bez draudzes viņš var būt vienkāršs vīrietis, kas ir gatavs savas ģimenes dēļ cīnīties, rūpēties, bet viņš nav superlaulātais, kuru tagad citi uzpasēs un kontrolēs. Varbūt bija laikmets, kad bija ierasts citu dzīvēs vairāk iesaistīties, bet tagad tas tomēr ir mainījies.

10. Vēl kāds izaicinājums ir realitāte. Mums draudzē daļā dzimuma pārstāves ir vairāk. Tāda pati realitāte ir arī ASV, un tur kādā aptaujā vīrieši izteicās, ka, ja tu ienāc draudzē kā neprecēts vai pirms tam jau izšķīries, tad kļūsti par iespējamu “precību objektu”. Ja beidzot puisis izvēlas kādu meiteni, tad no dažām citām viņš piedzīvo ne sevišķi labu attieksmi. Visi esam tikai cilvēki, un katrs vai katra par savu laimi cīnās, pat neapzinoties, cik labi vai slikti tas izskatās no malas.

11. Vēl viens stereotips pastāv vīriešu, kas nepazīst precīzi Bībeles mācību, vidū. Tā ir ideja, ka, ja viņš kļūs par kristietī, tad būs jāatsakās no aktīvas intīmās dzīves. Es šeit nedomāju intīmās attiecības ārpus laulības, bet laulāto starpā. Bieži ir jāatzīst,

Cik bieži draudze rīko pasākumus, lai kustīgie puikas varētu izskrieties (tūrisms, sports, tehniskas nodarbības, pārgājieni utt.)? Pat pirms 50 gadiem sports nebija tik vajadzīgs, jo bērni strādāja laukos un ieguva fizisko spēku. Cik tagad mums ir savu zemnieku saimniecību, lai iegūtu šo fizisko rūdījumu?

13. Visbeidzot dažādās aptaujās ir minēts, ka vīrieši baidās no debesīm un mūžības, jo domā, ka tur viņi būs tērpti baltos tērpos ar citārām rokās, un būs totāla garlaicība.

Šie ir tikai daži iemesli, kas parādās aptaujās un draudzes praktiskajā dzīvē.

Ko tad darīt?

1. Dodiet vīriešiem iespējas pielietot viņu spējas un talantus. Palīdziet vīriešiem atklāt viņu resursus un dāvanas, ko viņi varētu darīt draudzē un sabiedrībā. Ļaujiet viņiem darboties. Dodiet iespējas kalpot gan ar Dieva Vārdu, gan remontēt nabadzīgiem māsīnas, gan apmācīt par brīvu, kā jāt ar zirgu, gan darboties internetā, veidojot mājas lapas, organizējiet būvniecī-

bu, tūrisma braucienus, vīru vakarus, dievkalpojumos uzslavējiet vīriešus par to, ko viņi dara utt. Mudiniet vīriešus kalpot ārpus draudzes sienām – sabiedrībā.

2. Kristietība, kas balstās uz izvairīšanos no riska, nepiesaistīs drosmīgus un spēcīgus vīrus. Vīriešiem nepieciešams risks, tāpēc varat izplānot pat ļoti nopietnas ieceres. Pāvils Bībelē arī bija gatavs lieliem izaicinājumiem. Piedāvāji tikai vīriešiem domātus pasākumus! Es atceros, mums bija starpkonfesionāls pasākums Jūrmalā, kurā bija daudzi mācītāju, kapelānu utt. Tur bija liela ēdamzāle, un tad, kad sākās vakariņas, ieslēdza televizoru, jo sākās pasaules čempionāta hokejā spēle starp Latviju un Itāliju. Varu teikt, ka 90% vīriešu ļoti aktīvi sāka just līdzīgu spēlei. No daļiņa dzimuma līdzjutēju procents bija daudz mazāks. Tāpat arī atceros, ka biju kādā mūsu

jauniešu pasākumā, kur pēc vakara svētbriža pa “klusiem telefoniem” parādījās informācija, ka drīz sāksies hokeja spēle starp Čehiju un Latviju. Netika nekas oficiāli organizēts, bet telpā, kur viss notika, bija pilns ar puisiem, un visi ar savām emocijām bija iekšā spēlē.

Kā jau sākumā rakstīju – puisi un vīriešu sirdīs ir ielikts kāds impulss dzīvē izdarīt kaut ko lielu, sevišķu un cēlu. Mēs to neapslāpēsim, bet ir jādod iespēja to realizēt pozitīvā veidā. Viņi bieži ir gatavi uzpurēties un cīnīties savas ģimenes, valsts, draudzes dēļ, lai tikai izdarītu kaut ko cēlu. Vai draudze to atbalsta? Kristus aicina viņus šajā lielajā cīņā, lai viņi varētu veidot savus raksturus.

3. Gādāji, lai draudzes aktivitātēs iesaistītie vīrieši kļūst par mācekļiem. 1Tim.1:18 – “Šo piekodinājumu es lieku tev pie sirds, mans dēls Timotej, pēc agrākiem praviešu vār-

diem par tevi, lai tu cīnītos ar tiem labo cīņu.” Daudzreiz tiek mācīts, ka vīrieši neseko instrukcijām, bet citiem vīriem. Tāpēc ir aicinājums, lai draudzēs būtu garīgie mentori, kas palīdz citam vīram izaugt par spēcīgu Jēzus mācekli. Es esmu mācījies daudzās garīgās skolās unursos, bet vislielāko pamatu man kā mācītājam un kristīgai personai ielika mans mentors Ārijs Glāzers. Ar viņu kopā es kā māceklis pavadīju sešus gadus un mācījos no viņa, kā viņš ikdienā kalpo un darbojas draudzē. Man viņš veltīja ļoti daudz laika, un es smejos, ka daļa sirmo matu viņam ir no mana emocionālā un straujā rakstura. Viņš bija pacietīgs manā izaugsmē. Tāpēc es arī palīdzu jauniešiem ar padomu, ar piemēru augt un kļūt par aktīviem Kristus mācekļiem. Novēlu, lai draudzēs būtu vairāk tādu garīgo mentoru, kas palīdz vīriešiem ienākt draudzēs un kļūt par labiem Kristus mācekļiem!

RAIVIS KASPARS
PAR VĪRIEŠIEM DRAUDZĒ

Es jau trešās un ceturtās paaudzes adventists. Pateicos saviem mīļajiem vecākiem, kas parādīja ticības dzīvi ar savu praktisko piemēru! Es kā bērns iemīlēju Bībeli caur tiem vēstures notikumiem, kas tur aprakstīti, kad mani vecāki tos lasīja priekšā. Ilgojos, kaut es varētu piedzīvot ko līdzīgu! Es ticēju no visas sirds, ka Dievs mani redz un dzird manas lūgšanas. Iemācījos savu dzīves mērķi uzticēt Dievam un pakļaut to Dieva Vārdam, Viņa likumiem un apsolījumiem.

Dieva Vārds ir manas praktiskās dzīves vadonis un palīgs ikdienā arī tagad. Draudzei oficiāli pievienojos caur kristībām, kad man bija 18 gadu un biju izlasījis grāmatas par Adventistu baznīcas vēsturi. Tajā ir saredzams, kā Dievs ir vadījis baznīcu, un tāpēc vēlējos tai pievienoties un to pārstāvēt, kalpojot

tajā, lai vēsts izplatītos tālāk.

Rīgas 7. draudzē esmu draudzes vecākais un sabatskolas skolotājs gan pieaugušajiem, gan pusaudžiem. Mūsu draudzē vīrieši ir atsaucīgi iesaistīties kalpošanā. Manuprāt, Latvijā ir maz draudžu, kur sabatskolu bērniem ir dažādu vecumu grupas, un nodarbības pasniedz arī vīrieši. Bērni to gaida un ir ļoti priecīgi. Mums draudzē ir divi brāļi, kas katru sabata pēcpusdienu dodas uz dienas centru pie vīriešiem, kam nav mājas, un tur pavadā laiku ar viņiem, lai ielicinātu par Dievu un lasītu Bībeli. Vēl ir cits brālis, kas rūpējas par saimniecisko pusī, izmantojot jaunākās tehnoloģijas, lai vienmēr dievnamā būtu siltas telpas. Viņš arī atbild par skaņas kvalitāti, lai visi dzirdētu.

Jā, darbs, ko veicu ikdienā no vienas puses man ļoti patīk, kad no projekta uz papīra tiek realizēts kaut kas jauns - vai tā ir jauna māja, vai restaurēta, vai pārveidota kāda celtnē, kur var redzēt rezultātu. Bet ir otra puse, kad ir jādod uzdevums cilvēkiem, kas to veic, un man ir jāuzrauga, lai rezultāts būtu skaists. Vēl ir jārūpējas, lai darbinieks būtu apmierināts ar darba apstākļiem un saņemtu par to algu. Jārūpējas arī par to, lai pasūtītājs būtu apmierināts un kontrolējošajām iestādēm nebūtu iebildumu, lai objektu pieņemtu. Mans palīgs, kam lūdzu padomu, ir Dievs, un Viņam lūdzu, lai pasargā manus darbi-

niekus un dod viņiem gudrību.

Man visjaukākie ir piektdienas vakari, jo tad nolieku darba problēmas un nedomāju par tām. Savas domas pārslēdzu uz mūžības vērtībām, lasot vai pētot Dieva Vārdu un domājot par Kristus piemēru. Esmu gatavs kalpot gan draudzē, gan citiem, jo tas man sagādā prieku un jaunu spēku ikdienai. Ilgojos, kaut ātrāk Jēzus varētu atnākt! Esmu piedzīvojis tādas brīzes, kad esi nespēcīgs un saproti, ka tev trūkst gudrības, bet Dievs ir tas, kas to dod, un izdodas to paveikt. Gods Dievam par to!

Citiem es ieteiktu uzņemties atbildību un būt gataviem ne tikai runāt vai domāt, bet sākt rīkoties, jo mūsu piemērs ir Kristus. Skatoties uz Kristus mīlestību, ko Viņš paveica mūsu labā, un kā to parādīja savas zemes dzīves laikā, mēs nevaram palikt vienaldzīgi. Kad lasu par mācekļiem Apustuļu darbu 2. nodaļā, tur ir piemērs, kā Dievs savu Garu izlej pār tiem, kas ir gatavi savu dzīvi Viņam nodot. Kā draudze augs un Dieva vārdu pieņēma cilvēki? Vai šodien tas nav iespējams? Ja mūsu ticība ir vāja, tad nē, bet mēs esam aicināti nevis paļauties uz sevi, bet sevi nodot Dievam. “Bet Viņam, kas ar Savu spēku darbojas mūsos, kas spēj darīt visu daudz vairāk, nekā mēs lūdzam un saprotam.” Efez.3:20

Intervēja
Tatjana Tomsone

AR PUSAUDŽIEM UN DRAUDZI

Naukšēni. Vai zināt, kur tas ir? Par Rūjienu noteikti esat dzirdējuši. Naukšēni ir gandrīz blakus. Grūti ir iedomāties Naukšēnu adventistu grupu bez Armīna Senkāna. Iepazīsimies ar viņu!

Tā nu ir sanācis, ka mēs vispirms iepazīsimies caur sociāliem tīkliem. Vai tu novērtē tās iespējas, ko dod internets?

Brīvajos brīžos sociālajos tīklos ieeju, lai ievietotu kādu man interesējošu publikāciju, sazinātos ar paziņām, radiem, draugiem, darba kolēģiem un pat svešiem cilvēkiem. Interesu izglītība, politika, hobijs un, protams, arī ticības jautājumi mani interesē, un internets ir vide, kur ātri to var atrast.

Kad bijām ciemos jūsu draudzē Naukšēnos, uzzināju, ka tu tur esi draudzes vecākais, kurš kādu laiku pilda arī mācītāja pienākumus.

Mācītāja pienākumus nepildu, tas ir par stipru teikts. Mācītājam es īsti nebūtu piemērots manu īpašību un zināšanu trūkuma dēļ. Tiesa gan, svētrunas nākas gatavot gandrīz katru reizi, taču cenšos dažādot pieejas – dažreiz tās izvēršas kā liecību dievkalpojums, dažreiz tā liela mērā ir diskusija. Vienmēr nedēļas laikā

lūdzu, ko Kungs vēlas teikt draudzei, un atbilde nāk, visbiežāk caur Bībeles lasīšanu, iedvesmotu domu vai kādu notikumu.

Rūjienas draudzes kodols nu jau pāris gadu desmitus ir no Naukšēnu pagastā dzīvojošiem. Esam trīs draudzes vecākie, es, Dzintars Hincenbergs, kurš vada grupu Nurmos, un Sandra Upīte no Rūjienas pilsētas. Ceru, ka drīz abās grupās mums varēs kalpot savs mācītājs, pagaidām iespēju robežās kalpo mācītājs Modris Lapa.

Pastāsti, lūdzu, par sevi.

Dzimis esmu 1961. g. Valmierā, līdz 18 gadu vecumam dzīvoju Burtniekos, mācījos Mazsalacas vidusskolā, tad Latvijas lauksaimniecības akadēmijā pārtikas tehnologos. Manī ir kaut kas no latgaļiem un poļiem, kaut kas no Malēnijas latviešu zemnieku un saimnieku sajaukuma. Radinieki zināja stāstīt, ka kāds no senākiem poļu radiem ir bijis padomnieks karalim un zvaigžņu pētnieks-filozofs. Vidusskolā ar teleskopu ilgi pētīju zvaigžņoto debesi un lasīju grāmatas par filozofiju un psiholoģiju.

Kāds bija tavs ceļš pie Dieva?

Filozofiskas dabas jautājumi sāka rasties vidusskolas laikā, taču bioloģijas skolo-tājs mācēja iestāstīt, ka dzīvība attīstīju-sies uz mūsu planētas sakarā ar labvē-līgu vairāku faktoru sakritību, nejausu mutāciju un vides ietekmē. Cik liels bija mans šoks, kad pēc kādiem 10 gadiem kādā no Mazsalacas vidusskolas salido-jumiem uzzināju, ka viņš ir kristietis! Augstskolas laikā spīdēju ar filozofijas zināšanām, man tiešām patika loģiski domāt. Populārais un vienīgais pareizais uzskats marksistiski-ļeņiniskajā ideolo-gijā toreiz bija: pasauli var izzināt. Es par to daudz domāju, par Universu, par matēriju, par mums vēl nezināmo. Pa-sniedzējai apgalvoju, ka pasauli izzināt pilnībā nekad cilvēki nespēs, tā nu biju ideālists...

Studiju laikā biju tāds dīvainis, – staigā-ju gariem soļiem, paīsās trubenēs, daudz lasīju un domāju. Interesējos par jogu, dzen budismu, Dao, ķīniešu meditāciju kustībā Tai-Czi. Kristietība man nebija pievilcīga, jo asociējās ar vecu, salīkušu tantiņu drūmajām sejām un pamatīgiem, naiviem uzskatiem par kaut kādu pasa-ku tēlu Jēzu...

Augstskolā satuvinājos ar savas grupas studiju biedreni Ināru, tūlīt pēc stu-dijām, 1984. g. apprecējāmies. Sākās darba gadi Tērvetes kolhozā, tad Talsu pusē, Valdgalē. Visu laiku nelika mierā jautājumi – kāpēc tad kosmoss ne seviš-ķi izskatās pēc haotiska lielā sprādziena, bet ir tik ļoti skaists? Kas ir tās pārda-biskās lietas, ko mēs, cilvēki, nespējam izskaidrot, piemēram, pareģojumus? Kāpēc cilvēkam visi orgāni tik mērķtie-cīgi darbojas, viens otru papildinot un uzturot, kā tad sirds tā pakāpeniski tūk-stošu gadu laikā varēja izveidoties krūšu kurvī? Man patika loģiski spriest. 1988. g. jauna darba piedāvājuma rezultātā nokļuvām Naukšēnos. Joprojām biju meklējumos un sāku interesēties par Rē-riha darbiem un dievturību. Šad un tad braucu uz Rīgu, uz retumu un rokraks-tu bibliotēku, lai studētu Rēriha idejas, vakarā ar pēdējo autobusu vai vilcienu devos mājās. Pienāca juku laiki, 1989., 1990. g. algas bija ap 1000 rubļu, bet nopirkt neko lāgā nevarēja, tādā izdzī-vošanas režīmā nācās eksistēt. Visi lau-kos un pilsētās degām par Latviju. 1991. g. janvārī kopā ar citiem naukšēniešiem devos uz barikādēm. Tai dienā, pirms došanās uz barikādēm, dzīvoklī pārda-biskā veidā gaisā peldēja mana ģimetne kā negatīvs foto, tomēr tas mani neattu-rēja no braukšanas uz Rīgu. Visu ceļu

domāju, kas tas bija? Mans liktenis? Man tūlīt būtu 30, bet esmu dzīvības un nāves priekšā. Mājās divi mazi puikas un sieva. Tobrīd ļoti asi sajutu tādu ek-sistenciālu jautājumu: “Kas ir cilvēks?” Vai tiešām nejausība, vai tomēr ir kaut kas vairāk? Viss 1991. gads bija ļoti nemierīgs, sarežģīts, pārbaudījumiem pilns. Personīgā vērtību sistēma, kuru biju guvis dzīves gaitā, gruva.

Tad kādu dienu paziņa piedāvāja nopirkt Bībeli par 25 rubļiem. Labi, domāju, no-pirktu. Kādu svētdienu ar sievu aizbrau-cām uz Mazsalacas luterāņu baznīcu, jo tur kalpoja sabiedrībā populārais dzie-došais luterāņu mācītājs Kaspars Dimi-ters. Patika viņa domu gājieni, balss in-

ja negribēja palaist pie Dieva, jo pirms tam vairākas reizes biju kontaktējies ar ekstrasensiem, ar sirdi un prātu biju viņu nometnes dalībnieks.

Neskatoties uz notikumiem, nākošajā reizē aicināju arī sievu. Saruna bija kā cīņa, bija jautājumi – vai tas nav kārtē-jais novirziens? Taču kaut kā mūsu prā-tos nobrieda drosme tomēr iet uz semi-nāriem. Un tad, pēc kādas kopīgas lūg-šanas TAS notika. Asaras izsprāga ārā no ķermeņa, kā tāds vecs, smags kažoks nokrita kaut kas, palika tik viegli, sirds juta, tas ir tas, kas man ir vajadzīgs! Te ir jēga, te ir iedvesma!

Interesantākais bija, kad Bībeles teksti un domas tapa sakarīgas, veidojās ko-

“Cīemos pie vecākā dēla. Četri dēli, sieva, vedekla, mazmeita un es.”

tonācija, inteliģence un harizma. Man ar sievu vienkārši patika Dimitera runa un dziesmas, taču regulāri nebraucām, jo svētdienās bieži bija dažādi mājas pie-nākumi, veļas tūres un citas svarīgas lie-tas. Bībeli lasot, to uztvēru kā senu vēs-tures liecību grāmatu ar teiku un pasaku elementiem. Jaunā derība bija kaut kāds mudžeklis, neskaidri evaņģēliji, kuriem īsti neuzticējos.

1992. g. pavasarī Naukšēnos pamanī-ju afišu ar aicinājumu uz Bībeles izpē-tes semināru, kuru organizēja Inta un Uldis Priedes no Rūjienas adventistu draudzes. Kad pirmo reizi aizgāju uz semināru, sākās traki notikumi: nākošā dienā pamatīgi sastrīdējās ar sievu. Dar-bā durvīs pamanīju pārdabisku, sarka-nu cilvēka siluetu, pēc dažām stundām pašai aizdegšanās ugunsgrēkā nodega daļa no iesala ceha... Tagad saprotu, kas tas bija, mani tā vienkārši dēmonu armi-

paina, veidojās arī domubiedru grupa. Tā nu 31 gadu biju ateists un nu jau 26 gadus adventists.

Jūsu ģimene ir aktīva draudzē, vai tad jūs nenogurstat pa nedēļu darbos?

Sieva strādā Naukšēnu minerālūdens cehā par laboranti un ceha strādnieci, viņai tur ir fiziski smags darbs. Pats strādāju Naukšēnu sociālās korekcijas izglītības iestādē par režīma uzraugu, kur pārsvarā darbs ir saistīts ar pusau-džu uzraudzību – gan pa dienu, gan nak-ti. Pārējā laikā, cik tas iespējams, palī-dzu dēlam meža vai celtniecības darbos. Reizēm nogurums patiešām ir pamatīgs. Būtu laimīgs, ja varētu labu algu pelnīt ar viena darba slodzi, taču ir kredīts un pietiekoši lieli maksājumi.

Runājot par aktivitāti draudzē, reizēm gan liekas, ka nemaz tik aktīvi vairs neesam, bet tas galvenokārt saistīts ar

to, ka ar vietējiem iedzīvotājiem esam pazīstami, zinām viņu attieksmi pret reliģiju, un savukārt viņi zina par mums un draudzi. Draudzes pamatdarbs tomēr ir nevis dievkalpojuma un apcerējuma organizēšana, bet evaņģēlija pasludināšana apkārtnē. Aktivitātes katru gadu ir, bet draudzei pievienojas ļoti maz, kopumā samazināmies – vecie aiziet “dušēt”, jaunie aizbrauc uz pilsētām.

Pastāsti par savu darbu un darba vietu (pateicoties kurai jūs pulcējaties ļoti skaistās un omulīgās telpās).

Strādāju sociālās korekcijas izglītības iestādē “Naukšēni” par režīma uzraugu. Mūsu skolā nonāk pusaudži ar tiesas lēmumu vai ar piemērotu drošības līdzekli pirmstiesas izmeklēšanas laikā. Pārsvārā mums ir pusaudži no 13 līdz 18 gadu vecumam. Strādāju kopā ar audzinātājiem un sekoju, lai nebūtu fiziskā

par vērtībām, par dzīvi, par interesēm, kas viņiem svarīgas. Par Dievu nevienam neuzbāžos, viņi paši šad un tad pajautā – kāpēc es ticu Dievam vai arī kāpēc es domāju, ka ir Dievs?

Šķiet, ka vietējā, kulturāli izglītota, pārtikusī sabiedrība caurmērā ir tālāk no Dieva nekā puikas, kuriem ir bijuši likuma pārkāpumi, viņi tiešām ir atvērtāki Dievam.

No paša sākuma, kad nācu pie Dieva, ļoti izteikti un skaidri saņēmu liecināšanas un mācīšanas dāvanu, ar to tad arī kalpoju draudzē un skolā.

Puikas sestdienas rītos redz, kā es ar sievu un citiem draudzes locekļiem ejam uz dievkalpojumu, kas notiek skaistā Naukšēnu muižas ēkā. Muižas ēku ansamblis ir Izglītības ministrijas īpašumā. Draudze noslēgusi telpu nomas līgumu, un nu jau vairāk nekā 15 gadus pulcējamies šajās skaistajās un mājīgajās telpās.

draudzē? Ir taču sieviešu un bērnu nodaļas.

Nē, tik mazā lauku draudzē mēs strādājam kopā un nešķirojam, kur ir sieviešu kalpošana, kur vīriešu. Sieviešu kalpošanas vadītāja divreiz gadā sagatavo kalpošanas aktivitātes, un man ir prieks, ka tās ir ļoti interesantas un izdevušās.

Mazliet par brīvo laiku: vai tāds vispār ir un kā to pavadī? No tiem pašiem sociāliem tīkliem uzzināju, ka tev patīk kokgriešana, darinājumi no koka. Kas vēl?

Dievs mūs radījis, lai varētu priecāties un iedvesmoties, tās ir tik vajadzīgas lietas mūsu cilvēciskajai dabai! Kad mācījos skolā, spēļu 64 lauciņu dambreti. Pamatskolā ieguva meistarkandidāta statusu, izcīnījām pirmo vietu starp Latvijas skolām un trešo vietu PSRS turnīrā “Brīnumdambrete”, kas bija 1975. gadā Kazahijā. Pats pie pirmā galdiņa PSRS biju otrais. Paralēli nodarbojos ar burāšanu, startēju “Optimist” klasē. Toreiz Liepājā, 1973. gada rudenī, vētrā, kad burtiski ar zobiem un nagiem bija pēdējiem spēkiem jāstūrē, jo bija pārrauts svarīgs savienojums. Mani piedāvāja evakuēt drošībā, bet es neļāvu, teicu, ka finišēšu. Tā nu finišēju, ar kāju stūrējot stūri un ar abām rokām iekēries grotbomī... Izrāvu bronzas medaļu. Tajā dienā daudzi nefinišēja, tika evakuēti. Pēc 27 gadu pārtraukuma atsāku burāt, tikai tagad uz vēja dēļa. Tad, kad saceļas kārtīgs vējš, tad man sirds velk uz ekstrēmu lidošanu pa Burtnieku ezera virsmu. Vienkārši ļoti patīk! Vienu brīdi, kad bija švunka, cēlu un rāvu divpudenes, biju Valmieras rajona čempions. 1992. g. vasarā, tikko pēc kristībām, noskrēju Bīķerniekos maratonu. Bet man, trakajam puikam, patīk arī lēnas un mākslinieciskas lietas – fotografēšana, vides dizains, pantomīma, koka rokdarbi. Astoņus gadus, kamēr kalpoja Sony kamera, fotografēju, tagad diemžēl jaunā kameru neesmu spējis nopirkt, nācās meklēt citu lēnu, kluso nodarbi. Kaut kā sanāca, ka tās koka lietas pašķīrās, un ļāvos iedvesmoties no koka griešanas. Nopirku zviedru grebjamo nazīti un tagad pakāpeniski iepazīstu koku. Kas to būtu domājis, ka tik tuvu nāksies iepazīt, kas patiesībā ir bumbiere, ozols un pīlādzis! Katrs citāds, katram savi plusi un mīnusi, gluži kā mums, cilvēkiem! Cits cietāks, grūtāk apstrādājams, bet, kad nopulē, kā spīd, kā spīd!

Man šķiet, ka Dievs vēlas, lai mēs nebūtu tādi sausiņi, tikai un vienīgi pa vienu

Rūjienas adventistu draudzes kristības Nurmū karjerā 2010. gadā.

vai emocionālā vardarbība vienam pret otru, skolotājiem vai audzinātājiem. Jāseko, lai ievērotu dienas režīmu – laicīgi pieceltos, izmazgātu istabu, saģērbtos uz skolu, stundās ievērotu kārtību, strādātu obligāto darbu, pienācīgi uzvestos pie ēdamgaldā, ārpusstundu un sporta nodarbībās. Nakts laikā jāseko, lai būtu naktsmiers. Mūsu draudzes locekle Ligita Ceriņa ir direktora vietniece, kristīgo pulciņu vada Mazsalacas draudzes locekle Inta Priede, tā ka neesmu viens, kopā lūdzam un katrs savā lauciņā strādājam.

Varētu teikt, ka man tas ir tāds misijas darbs, dažkārt iznāk parunāties divatā ar kādu vai dažiem audzēkņiem. Runājam

Vai tu gribētu kalpot kādā skaitliski lielākā draudzē kādā no lielām Latvijas pilsētām, ne obligāti Rīgā?

Esmu lauku cilvēks, un šķiet, ka mana vieta paliks šeit, jo esmu saaudzis ar draudzi, darba kolēģiem un vietējiem cilvēkiem. Tomēr Dievs var “izvest” mūs abus ar sievu arī kur citur, nekas nav neiespējams, pasaule taču gaida vēsti! Naukšēnos pēdējos gados maz ir tādu, kas interesētos par ceļu pie Dieva, drīzāk interesē joga, šamaņu vakari, dievturība, izklaides, sporta sacensības, teātri, koncerti...

Vai, tavuprāt, ir vajadzīga speciāla kalpošana, domāta tieši vīriešiem

stīgu staigājoši cilvēki. Viņš mums devis šo daudzveidīgo dzīvi, lai bez evaņģēlija kalpošanas, kas ir pirmajā vietā, mēs pasauli iepazītu un tajā piedzīvotu iepriec, dāvētu sevi ģimenei, vietējai kopienai un valstij.

Tev sanāk strādāt ar bērniem, jauniešiem. Kā vispār viņus uzrunāt šajos laikos, kā viņus iepazīstināt ar Labo Vēsti? Un kā uzrunāt cilvēkus mums apkārt: lielas kampaņas, mazas grupas, labdarības pasākumi, kas cits?

Jauniešu vērtību sistēma kardināli atšķiras no mūsu, ticīgu un pusmūžā esošu cilvēku, vērtībām. Un te nav jādala vai jānostājas – mana pareizā, tava nepareizā. Jānostājas blakus un jānolaižas lejā no augstumiem, jāizjūt, vismaz jānojaus, ko viņš vēlas, kas viņam svarīgs, kur viņš grib iet. Jā, piekrišu, daudziem puīšiem svarīga ir nauda, skaistas mašīnas un skaistas meitenes, un tas nekas slikts nav! Kad es ar viņiem runāju, tad viņi iepleš acis un brīnās, kad saku, ka sekss un skaistums ir Dieva dāvana cilvēkiem. Viņiem patīk būt fiziski spēcīgiem, tāpēc daudzi vingro, nodarbojas ar fitnesu. Tas arī ir lieliski – fiziskā kultūra ir Dieva dāvana. Atkal brīnās! Un saruna var sākties! Mums nav barjeras, varam sākt šķetināt to “kamolīti”, bez steigas parunāties par uzturu, alkoholu, zālīti, tetovējumiem un beigās arī mazliet (nepārdozējot) par Dievu. Es nesaku, ka tas un tas, un tas ir ļoooooti slikti... vienkārši viņiem pašiem ir jādomā, kas ir slikti un kas ir ne tik slikti, un kas ir labāk. Liecinu, man ir 57 gadi un es vēl esmu normālā formā! Ar viņiem būtu slikts kontakts, ja uzreiz stāstītu par to, kā dzīvot pareizi un ko nedrīkst darīt. Tas nestrādā.

Mūsu draudzes locekļi katru gadu organizē Ziemassvētku un Lieldienu koncertus, dažkārt rīkojam labdarības akcijas, izdalām ADRA palīdzības pakas trūcīgām daudz bērnu ģimenēm, sadarbībā ar Valmieras veselības klubu rīkojam veselības EKSPLO, šad un tad rīkojam evaņģelizācijas pasākumus. Cilvēki nāk uz šiem pasākumiem. Tomēr līdz draudzei nonāk tikai atsevišķi cilvēki, pa retam, šad un tad. Liela daļa no šiem atnākušajiem ātri aiziet. Mazā ciemā viens otru daudz maz pazīstam, tas ir viens no šķēršļu faktoriem, kā to minēja Jēzus pats (Jņ.4:44). “Zeme” mums paciet, bet pie tā daļēji esam paši vainīgi.

Ļoti vajadzētu draudzē jaunas sejas, un šo darbu jādara sadarbībā ar Dievu, un bez nopietnām lūgšanām tas neizkus-

tēsies. Jā, tie ir individuāli kontakti un individuāls iedrošinājums, individuāla saruna un ielūgums. Mazā, neformālā grupa, kas pēc kaut kādas pazīmes vai faktora sanāk kopā, cita starpā var ieaut par dzīparam no Lielā Glābšanas plāna. Lielu koncertu, lielas evaņģelizācijas efektīvas var būt tikai retos izņēmuma gadījumos, piemēram, šogad, sakarā ar Latvijas 100 gadu jubileju kāds skaists āra koncerts, kur cita starpā varētu būt kāda tautas lūgšana par mūsu valsti, par mūsu nākotni.

Ko tu gribētu pateikt tiem, kam rokās nonāks šis žurnāla numurs: gan drau-

dzes cilvēkiem, gan interesentiem?

Mēs neesam perfekti, katram ir sava “garoza”, trauklās un vājās vietas, brīži, kad esam noguruši, neticīgi, neuzticīgi un vienaldzīgi. Mozus, Ēlija, Pēteris un Pāvils izgāja caur zaudējumu skolu. Es pašreiz tai vēl esu cauri. Ziniet, ko Dievs saka: tu neesi viens savās sakāvēs un zaudējumos! Dievs vēlas tevi samīļot, sasildīt, iedrošināt un stiprināt! Tikai ļauj Viņam tevi veidot! Lūdz un ļauj! Draudze ir vieta sadraudzībai, pielūgsmei, atbalstam un iedvesmai, iesim cilvēku vidū ar mīlestību un dāvanām, ko Dievs katram mums ir devis!

Tematisks pasākums

Zinātne un Dievs

Iespēja
uzdot jautājumus
par zinātni un
Dievu

17. februārī plkst. 17.00, Baznīcas ielā 12a, Rīgā

Vai izglītots cilvēks var ticēt Dievam?
Kas pārliecina, ka zinātne un Bībele nav pretstati?
Cik sarežģīta ir mūsu pasaule zinātnes un Bībeles skatījumā?

Piedalās:

Anna Rozenberga

“Dievišķais dizains – dabā nejaušību nav”

Andris Pešelis

“Apskatīsim cilvēku evolūcijas pierādījumu izcelsmi”

Ainars Gailis
Ogres draudzes mācītājs

LABĀKA GODALGA

Pasaules uzmanība šobrīd ir pievērsta olimpiskajām spēlēm Dienvidkorejā. Tajās piedalās arī Latvijas sportisti. Līdzjutēji gaida no sportistiem labus panākumus un uzvaras. Cer pat uz zelta medaļām. Pretendentu jeb konkurentu ir daudz, bet zelta medaļas iegūs tikai paši labākie.

Olimpiskās spēles ir starptautiskas daudzu sporta veidu sacīkstes, kurās vairāki tūkstoši sportisti sacenšas dažādos sporta veidos. Olimpiskās spēles tiek uzskatītas par pasaulē lielākajām sporta sacensībām, un izcīnīt zelta godalgu ir katra sportista lielākais sapnis. Lai šo sapni realizētu, ir jāiegulda laiks un smags darbs. No daudz kā jāatsakās un jāupurējas. Ne visiem pietiek pacietības un izturības, lai aizsniegtu nosprausto mērķi.

Vecgada dienā daži no mums saņēma epastu ar šādu aicinājumu: „Adventistu Rīgas 1. draudze aicina kopīgam evaņģelizācijas pasākumam „Neseko man, seko Jēzum!” Ideja jau otro gadu ir piedalīties Rīgas maratonā 20. maijā kā vienotai komandai un uzrunāt cilvēkus ar vēstījumu uz krekla muguras. Šis ir evaņģelizācijas pasākums. Noteikti aicinām piedalīties arī tos, kuriem skriešana neinteresē, bet ir gatavi aicināt cilvēkus pie Jēzus un veicināt adventistu draudzes atpazīstamību. 2017. gadā jau piedalījās vairāk nekā 100 dalībnieki

un pārstāvēja 6km, 10km, 21km, 42km distanci. 2018. gadā ceram būt vēl kuplākā skaitā un pēc skrējiena kopīgi pusdienot un draudzēties. “

Aicinājums ir izskanējis, un ikvienam, kas to dzirdējis, ir izvēles iespēja piedalīties vai nepiedalīties skrējienā. Interesanti, ka aicināti arī tie, kurus skriešana neinteresē. Ja izlemsim piedalīties skrējienā, tad mums mērķtiecīgi ir jāsākam trenēties, sevišķi tad, ja līdz šim neesam skrējuši un trenējušies. Sākumā galvenais ir iesākt trenēties, iesākt skriet. Organisms sākumā protestēs, bet nevajag padoties. Sākt vajag soļojot un tad paskriet, lai nav pārslodzes, pamazām, soli pa solim palielinot slodzi. Labi būtu to darīt regulāri, vismaz trīs reizes nedēļā pa 30–40 minūtēm. Tad maijā varēsim noskriet 6km un nenokļūt slimnīcā vai “nemirt” pēc pirmajiem kilometriem.

Pirmajās antīkajās olimpiskajās spēlēs bija iekļauta tikai viena sporta disciplīna – vienas stadijas (192m) skrējienš. Pirms sportistiem atļāva piedalīties sacensībās, tiem bija jāzvēr, ka vismaz

mēnesi ir centīgi trenējušies, un tad vajadzēja kvalificēties, pierādot, ka ir cienīgi startēt šāda līmeņa sacensībās. To, ka skriet ir labi, mēs droši vien zinām un saprotam. Skriešana kā jebkura cita fiziska aktivitāte padara cilvēku veselīgāku. Uzlabojas asinsrite, sirds kļūst stiprāka un ķermenis kļūst imūnāks pret stresa izraisītajām komplikācijām. To visu zinot, tomēr uzsākt skriet nav tik viegli, jo zinām arī to, ka sākumā sāpēs muskuļi, trūks elpa, sānos durs, un tas varbūt attur uzsākt skriet.

Gudrais vīrs Salamans raksta: „Un atkal es redzēju zem saules, ka ne ātrajam skriešanās sacīkstēs tika piešķirta uzvara un ka ne pašam drošsirdīgākajam karā piekrita uzvara, un ne gudrākajam peļņas darbā maize, nedz arī pašiem saprātīgākajiem bagātība un arī ne uzskatu ziņā pašiem attīstītākajiem labvēlība, bet gan, ka viss tas ir atkarīgs no laika un apstākļiem.” (Māc. 9:11) Salamans raugās no cilvēciskā skatupunkta un ir diezgan pesimistiski, skeptiski noskaņots par skriešanu un uzvarām. Šķiet, ka „laiks un apstākļi”

valda pār mums. Izlasot šo rakstu vietu, mums rodas attaisnojuši iemesli nesākt neko darīt. Šodien lietus, rītdien vējš, parīt saule pārāk spoža... Viss taču atkarīgs no laika un apstākļiem.

„Bet kas palaujas uz to Kungu, tie dabū jaunu spēku, tā ka viņiem aug jaunas spārnu vēdas kā ērgļiem, ka viņi skrien un nepiekūst, ka viņi pārvietojas un nenogurst.” (Jes. 40:31)

Bībele saka, ka ir Dievs debesīs, kas ne tikai redz visas lietas, kas notiek uz zemes, bet arī dažādos veidos piedalās cilvēku dzīvē. Mums nav jāļauj apstākļiem, nejaušībām valdīt pār mūsu dzīvi. „Svētīgs tas cilvēks, kas savu cerību liek uz to Kungu.” (Ps. 40:5) Jēzus savulaik sacīja saviem mācekļiem: „Bez Manis jūs nenieka nespējat darīt.” (Jāņa 15:5) Savukārt apustulis Pāvils rakstīja: „Es visu spēju tā spēkā, kas mani dara stipru.” (Fil.4:13)

zināja par spēlēm, zināja par sacensību noteikumiem. Pāvils piemin divus sporta veidus – skriešanu un dūru cīņu. Mēs pievērsīsim uzmanību skriešanai, jo Pāvils mūs aicina pievienoties skriešanas sacīkstēm nevis dūru cīņām.

„Tāpēc tad arī, kur ap mums visapkārt tik liels pulks liecinieku, dosimies ar pacietību mums noliktajās sacīkstēs, nolikdami visu smagumu un grēku, kas ap mums tinas, un raudzīsimies uz Jēzu, ticības iesācēju un piepildītāju, kas Viņam sagaidāmā prieka vietā krustu ir pacietis, par kaunu nebēdāms, un ir nosēdies Dieva tronim pa labai rokai. Nemiet vērā to, kas panesis tādu pārestību no grēciniekiem, lai jūs nepiekūstat, savās dvēselēs pagurdami.” (Ebr.12:1-3)

Pāvils aicina piedalīties tādās sacīkstēs, kas ir daudz nozīmīgākas par olimpiskajām spēlēm vai tām, kas notika Ko-

Dieva saime.” (Ef. 2:12,13,19)

Tagad mēs kā pilsoņi varam piedalīties. Skrējieni sākas ar startu, tad ir maršruts, kas jāveic, un noteikumi, kuri skrējiena laikā jāievēro, un ir finiša vieta – mērķis, līdz kuram jānonāk.

Jēzus aicināja visus. Sākumā arī daudzi atsaucās. „Un, pie Galilejas jūras staigādams, Viņš redzēja Sīmani un Sīmaņa brāli Andreju tīklus metam; jo tie bija zvejnieki. Un Jēzus tiem sacīja: „Nāciet man pakal, es jūs darīšu par cilvēku zvejniekiem.” Un tūdaļ tie, savus tīklus atstājuši, Viņam sekoja.” (Marka 1:17,18) „Un daudz ļaužu no Galilejas, no Dekapoles, no Jeruzalemes, no Jūdejas un no viņpus Jardānas gāja viņam pakal.” (Mt 4:25) Daudzi nostājās uz starta līnijas, lai sekotu Jēzum. Daudzi tā arī uz starta neizgāja.

Apustulis Pāvils, uzrunājot ķēniņu Agripu, atstāstīja savu atgriešanās stāstu,

Kā skrējēji sastopas ar grūtībām, neērtībām, pacieš sāpes, arī kristieši piedzīvo pārbaudījumus, dažādas neērtības, sāpes, nogurumu, šaubas, ka var būt uzvarētāji.

Interesanti, ka Pāvils, rakstot Korintas draudzei, izdara salīdzinājumus starp kristiešu dzīvi un plaši pazīstamajām skriešanas sacīkstēm, kas notika noteiktos laikos Korintas apkaimē. „Vai nezināt, ka skrējēji stadionā gan visi skrien, bet tikai viens dabū godalgu. Skrieniet tā, ka jūs to dabūjat! Kas piedalās sacīkstēs, tas ir visādi atturīgs, – viņi tāpēc, lai dabūtu iznīcīgu vainagu, bet mēs neiznīcīgu. Tātad es skrienu ne kā uz ko nezināmu, es cīnos, ne kā gaisu sizdams. Bet es norūdu un kalpinu savu miesu, lai, citiem sludinādams, pats neklūstu atmetams.” (1Kor. 9:24-27)

Salīdzinājums starp kristiešu dzīvi un skriešanas sacīkstēm, šķiet, ir ļoti piemērots. Kā skrējēji sastopas ar grūtībām, neērtībām, pacieš sāpes, arī kristieši piedzīvo pārbaudījumus, dažādas neērtības, sāpes, nogurumu, šaubas, ka var būt uzvarētāji. Apustulis Pāvils uzrunā korintiešus: „Vai nezināt...” Pāvils un korintieši labi zināja par olimpiskajām spēlēm Senajā Grieķijā un par istmiskām spēlēm Korintā, kas bija nozīmīguma ziņā nākamās pēc olimpiskajām spēlēm. Varbūt uzturoties Korintā, Pāvils bija arī pats kaut ko no šīm spēlēm redzējis. Korintieši

rintā. Tie, kas piedalās un skrien sporta sacensībās, saņem iznīcīgu vainagu, bet mēs neiznīcīgu. Lai varētu piedalīties šajās sacīkstēs un uzvarēt, mums jābūt labā vai vislabākajā garīgajā un fiziskajā sagatavotībā. Pāvils mudina kristiešus skriet tā, lai saņemtu iznīcīgu godalgu.

Katrās sacensībās ir savi noteikumi. Sākotnēji olimpiskajās spēlēs drīkstēja piedalīties tikai vīrieši – brīvie grieķi, kuriem bija pilsoņtiesības un kuri nebija kriminālnoziedznieki. Vēlāk jau piedalījās dažādu valstu paši labākie profesionāļi. Notika atlase. Nebūt netika un arī šodien netiek visi, kas gribētu piedalīties.

Bet kā ir kristīgajā dzīves skrējienā? „Nāciet šurp pie Manis visi.” (Mt 11:28) Atsaucoties Jēzus aicinājumam sekot Viņam, mēs vairs neesam svešinieki un noziedznieki, bet kļūstam par Debesu valstības pilsoņiem. „Reiz, senajos laikos bijāt bez Kristus, šķirti no Izraēla draudzes un izslēgti no apsolītiem iestādījumiem, bez Dieva šinī pasaulē. Bet tagad jūs esat Kristū Jēzū; jūs, kas kādreiz bijāt tālu, Kristus asinīs esat kļuvuši tuvi. Tātad jūs tagad vairs neesat svešinieki un piedzīvotāji, bet vienas valsts pilsoņi ar svētajiem un

kā viņš sastapās ar Jēzu un kā izmainījās viņa dzīve. Apliecinādams, ka pravietotais Mesija bija atnācis nācarieša Jēzus personā, kurš pacieta krustu un ir pacēlies Debesīs kā uzvarētājs par nāvi un kapu, un kā viņš paklausījis Jēzus aicinājumam sekot un pasludināt evaņģēlija vēsti par augšāmcelto Pestītāju. „Vai tu, ķēniņ Agripa, tici praviešiem? Es zinu, ka tu tici. Bet Agripa sacīja Pāvilam: „Tu gandrīz mani pārliecināsi kļūt par kristieti.” Pāvils atbildēja: „Lai Dievs dod, ka agri vai vēlū nevien tu, bet arī visi, kas mani šodien dzird, kļūtu tādi, kāds es esmu, tikai bez važām.” (Apd 26:27-29) Ķēniņš Agripa gandrīz noticēja, kas patiesībā nozīmēja, ka ķēniņš noraidīja piedāvājumu stāties uz starta līnijas un sekot Jēzum.

Skriešanas sacensībās ir savi noteikumi. Tāpat arī kristīgajā dzīvē, sekojot Jēzum, ir zināmi noteikumi. „Un kad Viņš bija izgājis uz ceļu, tad kāds pieskrēja un, ceļos nometies, viņu lūdza: „Labais Mācītāj, ko man būs darīt, lai iemantoju mūžīgu dzīvību?” Bet Jēzus tam sacīja: „Kāpēc tu mani sauci labu? Nevienam nav labs, kā vienīgi Dievs. Tu bausļus zini: Tev nebūs nokaut; tev nebūs laulību pārkāpt; tev nebūs zagst; tev nebūs dot nepatiesu liecību; nelaupi;

godā savu tēvu un māti.” Bet tas Viņam teica: „Mācītāj, šo visu esmu turējis kopš savas jaunības.” Bet Jēzus, to uzlūkodams, viņu iemīlēja un sacīja: „Vienas lietas tev trūkst, ej, pārdod visu, kas tev ir, un dod nabagiem; tad tev būs manta debesīs; un nāc, staigā man pakal.” Bet tas, par šo vārdu noskumis, aizgāja bēdīgs; jo viņš bija ļoti bagāts.” (Marka 10:17-22) Jaunais cilvēks pirms tam bija ievērojis, ar kādu mīlestību Jēzus izturējās pret bērniem, un viņa sirdī iedegās mīlestība pret Pestītāju, un viņam radās vēlēšanās kļūt par Kristus mācekli. Kad Jēzus turpināja savu ceļu, jauneklis skrēja Jēzum pakal un, nometies ceļos, uzdeva ikvienam svarīgo jautājumu: „Labais mācītāj, ko man būs darīt, lai iemantoju mūžīgu dzīvību?” Jēzus izstāstīja noteikumus. Ja viņš izlemtu sekot Kristum, tam būtu jāpaklausa visās lietās un savi plāni, nodomi jāaskaņo ar Dieva gribu. Viņš aptvēra, ko nozīmē Jēzus vārdi. Atdot šīs zemes redzamās, taustāmās vērtības pret neredzamo kaut kad nepārdzamā

tību mums noliktajās sacīkstēs, nolikdami visu smagumu un grēku, kas ap mums tinas, un raudzīsimies uz Jēzu, ticības iesācēju un piepildītāju.” (Ebr. 12:1,2) Skaudība, ļaunprātība, ļaunas domas, ļauna runāšana un alkatība – tās ir nastas, kas kristietim jānoliek, ja viņš grib sekmīgi veikt cīņu pēc nemirstības. Ir jāatstāj katrs ieradums, kas vada grēkā un apkauno Kristu, kaut arī tas prasītu upuri, jo Debesu svētību nevar saņemt neviens cilvēks, kas pārkāpj taisnības mūžīgos pamatlikumus.” (E.Vaita. „Apustuļu darbi”, 190., 191. lpp.)

Sātans šajā skrējienā cenšas mūs novirzīt no ceļa. „Viņš sacīja: „Pielūkojot, ka jūs nepieviļ! Jo daudzi nāks manā vārdā un sacīs: Es tas esmu, un laiks ir atnācis, bet nesekojiet viņiem!”” (Lk.21:8) Sporta sacīkstēs gadās, ka kāds priekšā esošs līderis novirzās no maršruta un dodas nepareizā virzienā, un sekotāji automātiski seko un tikai vēlāk attopas strupceļā un saprot, ka finišs ir citā virzienā.

esi otrais, ceturtais vai pēdējais. Neviens negrib būt pēdējais. Agrāk sacīja, ka galvenais ir piedalīties olimpiskajās spēlēs, jo tas ir liels gods. Tagad ar piedalīšanos vien ir par maz. Tagad sportisti brauc, lai uzvarētu. Bet ne visi uzvar. Dzīves realitāte ir tāda, ka no daudziem tūkstošiem dalībnieku tikai daži iegūst uzvaras laurus. Kristīgajā cīņā tāda varbūtība nepastāv. „Neviens, kas pakļaujas tās noteikumiem, cīņas beigās nejutīsies vīlies. Neviens, kas būs centīgs un neatlaidīgs, nepaliks bez panākumiem, jo šis skrējiens nav domāts tikai ātrajiem, un šī cīņa nav tikai stiprajiem. Mūžīgās godības vainagu var iegūt gan visnespēcīgākais svētais, gan arī visspēcīgākais. Uzvarēt var visi, kas dievišķās žēlastības spēkā savu dzīvi saskaņo ar Kristus prātu.” (Apd. 191.lpp.)

„Bet daudzi, kas bija pirmie, būs pēdējie, un, kas bija pēdējie, būs pirmie.” (Mt. 19:30) Kristīgajā skrējienā uzvarētāji ir visi, kas ir piedalījušies un aizsnieguši finišu. Nav svarīgi, vai finišā

Mūžīgās godības vainagu var iegūt gan visnespēcīgākais svētais, gan arī visspēcīgākais. Uzvarēt var visi, kas dievišķās žēlastības spēkā savu dzīvi saskaņo ar Kristus prātu.

nākotnē, tas ir pārāk liels risks. Jauneklis vēlējās iegūt mūžīgo dzīvību, bet nevēlējās neko upurēt, nevēlējās ne no kā atteikties. Mūžīgās dzīvības cena likās par lielu, un viņš noskuma. Jauneklis pieskrēja pie starta līnijas, nogrozījās, bet, uzzinot skrējiena noteikumus, uz starta neizgāja.

Atgriežoties pie apustuļa Pāvila rakstītā korintiešiem. Vīstošo lauru vainagu, ko saņēma skriešanas sacīkšu uzvarētājs, Pāvils salīdzina ar neiznikstošo godības vainagu, ko piešķirs tam, kas ar uzvaru beigs kristieša skrējieni. Viņi, kā paskaidro Pāvils, to darīja „tāpēc, lai dabūtu iznīcīgu vainagu, bet mēs neiznīcīgu”. Lai iegūtu tādu zūdošu godalgu, grieķu skrējēji nevairījās ne no pūlēm, ne smagas disciplīnas. Mēs cīnāmies par bezgalīgi vērtīgāku, tas ir, par mūžīgas dzīvības vainagu. Cik gan daudz rūpīgākai tad vajadzētu būt mūsu cīņai, cik daudz labprātīgākiem mūsu upuriem un sevis aizliegšanai!

Vēstulē ebrejiem visai vienkāršos vārdos ir izteikts nolūks, kam vajadzētu raksturot kristieša skrējieni, lai iegūtu mūžīgo dzīvību: „Dosimies ar pacie-

Pāvils mūs aicina: „Raudzīsimies uz Jēzu, ticības iesācēju un piepildītāju.” (Ebr. 12:2) Neseko man, seko Jēzum! Tikai tā mēs varam nonākt finišā un būt uzvarētāji. Ja skrienot mēs redzam, ka kādam klājas grūti, mēs cenšamies palīdzēt, jo mēs jau neesam konkurenti. Kristus asinīs esam kļuvuši tuvi, neesam ienaidnieki, svešinieki, bet vienas valsts pilsoņi ar vienu kopēju mērķi. „Es dzenos pretim mērķim, goda balvai – Dieva debesu aicinājumam Kristū Jēzū.” (Filip.3:14)

Lasīju par kādu gadījumu olimpiskajās spēlēs. Pēc sadursmes ar savu konkurenti sportiste varēja turpināt skrējieni. Viņas treneris bija pirms skrējiena piekodinājis: „Ja tu pakrīti, tad piecelies, nokrati putekļus un turpini sacīkstes.” Viņa rīkojās pretēji tam – apstājās un palīdzēja konkurentei piecelties un iedrošināja viņu turpināt skrējieni, sakot: „Celies! Pabeigsim skrējieni kopā.” Abas atlētes skrējieni turpināja kopā, plecu pie pleca. Abas bija savainotas, bet viena otrai palīdzēja un, pārvarot sāpes, abas pabeidza skrējieni. Sportistiem vissāpīgāk ir tad, ja finišā

esi pirmais, otrais vai pēdējais. Uzvarētāji ir visi, kas ir palikuši līdz galam uzticīgi Dievam. „Esi uzticīgs līdz nāvei, tad Es tev došu dzīvības vainagu.” (Atkl. 2:10) Žēl tikai, ka līdzjutēju ir vairāk, nekā to, kas piedalās skrējienā. Pats saviļņojošākais brīdis ir, kad sportisti saņem godalgas. Grieķu spēlēs vīstošu lauru vainagu, mūsdienu olimpiskajās spēlēs – medaļas. Bet Jēzus uzvarētājiem pasniedz nevīstošu godības un dzīvības vainagu. Kā ir ar mums? Kas mēs esam? Vai esam aizrautīgi līdzjutēji, kas priecājas un atbalsta skrējējus? Ja tā, tad laiks arī pašiem piedalīties skrējienā. Ja esam iesākuši skriet, tad lai Dievs palīdz nepazaudēt mērķi un dod mums izturību, spēku nokļūt līdz galamērķim un to aizsniegt, lai varam sacīt kā apustulis Pāvils: „Labo cīņu es esmu izcīnījis, skrējieni esmu pabeidzis, ticību esmu turējis. Atliek tikai saņemt taisnības vainagu, ko mans Kungs, taisnais tiesnesis, dos man viņā dienā, ne tik vien man, bet arī visiem, kas ir iemīlējuši Viņa parādīšanos.” (2Tim. 4:7,8)

Mārīte Lipska,
LDS Sieviešu kalpošanas
nodaļas vadītāja, mob. 29869979

GATAVOJOTIES SIEVIEŠU KONGRESAM "TUVĀK MĀJĀM"

"Mēs ejam uz mājām. Tas, Kurš mūs tik ļoti mīlēja, ka nomira mūsu vietā, ir mums uzcēlis pilsētu. Jaunā Jeruzāleme ir mūsu miera vieta. Dieva pilsētā nebūs skumju. Drīz mēs būsīm liecinieki mūsu Ķēniņa kronēšanai. Tie, kuru dzīvība bija paslēpta Kristū, tie, kuri šai zemē bija cīnījušies labo ticības cīņu, tad liksmosies Pestītāja godībā mūsu Dieva valstībā. Vairs nebūs ilgi, un mēs redzēsīm Viņu. Neatmetiet tāpēc savu cerības drosmi, tai ir liela alga! Jo jums vajag pacietību, lai, Dieva prātu darījuši, iemantotu apsolījumu. Jo vēl mazs brīdis, un Tas, kam jānāk, nāks un nekavēsies. Ebrejiem 10:35-37."

E. Vaita, Liecības draudzei,
9. sēj., 288. lpp.

Mīļās sievietes!

Pavisam drīz no 13.-15. aprīlim notiks Sieviešu kongress "Tuvāk mājām". Sieviešu kongress būs vieta, kur mēs varēsim stiprināt viena otru šajā brīnišķīgajā cerībā, daloties savos piedzīvojumos, iegūstot jaunus draugus, saņemot jaunu iedvesmu kalpošanai. Varbūt kādai tā būs vieta, kur tiks saņemta kāda atbilde uz lūgšanām. Sieviešu kongress noteikti būs vieta, kur kopīgi varēsim kalpot līdzcilvēkiem.

Lai mēs pilnvērtīgi varētu pavadīt laiku, Sieviešu kongresa programma sāksies piektdienā, 13. aprīlī pl.11:00 (reģistrēšanās no pl. 9:45) un turpināsies līdz svētdienai, 15. aprīlim, pl. 16:00. Sabatā, 14. aprīlī, no rīta sieviešu kongresa dalībnieces piedalās Rīgas 1. draudzes dievkalpojumā, kur svētrunu runās Ģenerālkonferences Sieviešu kalpošanas nodaļas (SKN) vadītājas vietniece Rakele Arraisa, un Rīgas 4. draudzes dievkalpojumā, kur svētrunu runās Ģenerālkonferences SKN vadītāja Hezere-Dona Smola. Pēc dievkalpojuma pl. 13:15 visām sievietēm būs pusdienas, bet pēc pusdienām turpināsies Sieviešu kongresa programma.

Mēģiniet pakārtot savas darba lietas vai citus pienākumus, lai jūs netraucēti varētu piedalīties un gūt bagātas svētības.

Kongresa laikā paredzēti evaņģēlizācijas un labdarības pasākumi: piektdienā – Veselības EXPO, sestdienā – labdarības koncerts ar mērķi atbalstīt konkrētu sievieti vai ģimeni.

Pieteikties kongresam var, rakstot man uz e-pastu maritel@inbox.lv.

Dalības maksa līdz 5. martam ir 10 EUR, pēc 5. marta 15 EUR. Dalības maksu varēs samaksāt uz LDS kontu, kuru izsūtīs, kad būs notikusi pieteikšanās.

Ja kādai sievietei būs nepieciešamas naktsmājas, tad piesakoties tas būs jādara zināms.

Uz kongresu var aicināt un pieteikt arī sievietes, kas nav adventistu draudzes locekles, bet kas labprāt piedalītos tādā pasākumā un kam tā būtu liela svētība.

Aicinu jūs padomāt arī par labdarības tirdziņu, ko jūs vai jūsu draudzes sievietes varētu sagatavot savām rokām labdarības tirdziņam. Ja jums ir kādi ieteikumi, jautājumi vai vēlaties sniegt kādu cita veida atbalstu, lūdzu, dariet to zināmu.

Gatavošanās kongresam nozīmē lielus sagatavošanās darbus, tāpēc esiet mīļi aicinātas aizlūgt par to, lai kongress būtu liela svētība katrai sievietei, bet vēl īpaši pieminot lūgšanās:

- galvenās runātājas kongresā – Hezeri un Rakeli;
- par to, lai Dievs sagatavo cilvēkus veselības izstādei un labdarības koncertam;
- par sievieti un viņas ģimeni, kuru vajag atbalstīt ar mūsu ziedojumiem labdarības koncertā;
- par žurnāla izveidi sievietēm, ko varētu dot arī sievietēm, kas nav draudzē;
- par sieviešu aktīvu līdzdalību kongresa sagatavošanā un noorganizēšanā.

Cerībā uz tikšanos kongresā!

Andris Pešelis
Tukuma draudzes
mācītājs

VAI IR IESPĒJAMS, LŪDZOT DIEVU, SAŅEMT SVEŠU GARU?

Šis jautājums mulsina. Esmu satīcis cilvēkus, kuri skaļā balsī ir saukuši uz Dievu, lūdzot pēc Svētā Gara, taču nonākuši cita gara varā. Kas tad īsti notiek? Saprotams, ja cilvēks pielūgtu sātanu, tad dabūtu ļauno garu, bet te ir vēršanās pie Dieva. Kur te ir notikusi pievilšana? Vai nav tā, ka cilvēks domā, ka piesauc Dievu, bet patiesībā piesauc pats savas iztēles dievību? Stāv rakstīts: pārbaudiet garus, vai tie ir no Dieva. Raksti mūs aicina pārbaudīt visu: “Esi nomodā par sevi pašu un par mācību, turies pie tā, jo, darīdams to, tu izglābsi gan pats sevi, gan tos, kas klausās tevi.” 1Tim. 4:16 “Pie bauslības un liecības! Ja tie tā nerunās, tad nav tur gaismas.” Jes. 8:20

Pārbaudīt garus ir svarīgi

“Mīļie, neticiet katram garam, bet pārbaudiet garus, vai viņi ir no Dieva, jo daudz viltus praviēši ir izgājuši pasaulē.” (1. Jāņa 4:1) Pastāv pat garu pazīšanas dāvana. Taču es esmu redzējis kādā video, kā šī pati rakstu vieta tika izlasīta kā pārmetums visiem apkārtējiem, kas nepieņem kādu reklamētu dziedināšanas kustību, un šīs rakstu vietas lasītājs kā apburts kāri kampa katru vārdu no sava kulta vadītāja mutes. Viņš uzskatīja, ka jau ir pārbaudījis garu un atradis tieši to, ko tik sen bija meklējis, taču bija nonācis kustībā, kas neturas pie Rakstu pamata, un nonācis cita gara pārvaldībā. Būt nomodā ir ārkārtīgi svarīgi. Pirms es kļuvu kristietis, esmu sastapies ar dažādām praksēm, to skaitā arī ar tādām, kur tika pieprasīts atdot savu gribu un prātu kaut kādam ārējam spēkam, lai iegūtu superspējas. Iekšēji vienmēr esmu izjutis vēlēšanos pretoties šādam aicinājumam un neesmu ļāvis zaudēt kontroli

pār savu prātu. Pat arī tagad, lūdzot Dievu pēc Svētā Gara, es saglabāju modrību, vērojot sevi un Svētos Rakstus. Es uzticos Dieva vadībai un Dieva Garam, bet ievēroju, kas stāv rakstīts.

Dievs nekur Bībelē neprasa mums atdot Viņam savu prātu, nav nevienas rakstu vietas, kur mums tiek prasīts, lai zaudējam kontroli par sevi. Tieši pretēji, Dievs dod mums savu Svēto Garu, lai mūsos veiktu pārveidošanas darbu, ierakstītu sirdīs savus 10 baušļus. “Pāri visam, kas jāsarga, sargi savu sirdi, jo no turienes rosās dzīvība!” (Sal. pam. 4:23) “Jūsu miesa ir Svētā Gara mājoklis, kas ir jūsos un ko jūs esat saņēmuši no Dieva, un ka jūs nepiederat sev pašiem? Jo jūs esat dārgi atpirkti. Tad nu pagodiniet Dievu ar savu miesu!” (1Kor. 6:19-20) Kāds var iebilst un sacīt: bet viņi taču dziedina un cilvēkiem paliek labāk, kas tur ir slikts?

Pastāstīšu jums vienu piemēru. Nesen bija šāds gadījums Adventistu draudzē Latvijā: kādas lūgšanu sapulces laikā piedalījās divi pārstāvji no kādas “dziedināšanas” kustības. Vienai no lūgšanu dalībniecēm sāpēja mugura, un šīs abas personas piedāvāja tai dziedināšanu, no kuras tā saprātīgi atteicās. Tad sapulces noslēgumā pirms atvadīšanās “dziedinātāja” bez atļaujas pieskarās viņas mugurai, sakot, ka Dievs viņu dziedina, un sāpes mitējās. Tas ir pārsteidzoši! Bībelē taču ir sacīts, ka burvestības neder pret Dieva ļaudīm. Vēl jo vairāk, kad bija skaidri pateikts, ka viņa nevēlas dziedināšanu no šīm sievietēm. Šī draudzes locekle bija ļoti apjukusi par notikušo un, mājās pārnākusi, lūdza Dievu pēc atbildes. Viņa lūdza: “Dievs, ja šī dziedināšana nav no Tevis, tad liec, lai sāpes mugurā atgriežas.” Un sāpes mugurā

atgriezās. Viņa saprata, ka tas bija kārdinājums. Pārbaudiet garus! Vai veselību par katru cenu?

“Vai mēs esam sagatavojušies stāties tiem pretī ar Dieva Vārdu, vienīgo ieroci, kuru mēs varam izlietot ar panākumiem? Dažus kārdinās pieņemt šos brīnumus it kā no Dieva nākušus. Mūsu priekšā tiks dziedināti slimnieki. Mums redzot, darīs brīnumus. Vai mēs esam sagatavoti uz pārbaudījumiem, kas mūs sagaida, kad sātanā viltus brīnumi parādīsies vēl pilnīgāk? Vai daudzas dvēseles netiks ievilinātas lamatās un sagūstītas? Atstājot skaidros Dieva priekšrakstus un baušļus un pievērsot uzmanību pasakām, daudzu cilvēku prāti tiks sagatavoti, lai pieņemtu šos viltus brīnumus. Tagad mums visiem vajag censties apbruņoties cīņai, kurā drīz mums būs jāpiedalās. Ticība Dieva Vārdam, kas pētīts ar daudz lūgšanām un praktiski pielietots, būs mūsu vairogs pret sātanā spēku un caur Kristus asinīm mūs darīs par uzvarētājiem.” (E. Vaita 1T, 302)

Tie mums saka, ka lietas mainās

To, ka kristiešu draudzēs valda sastingums, ir grūti noliegt. Pieķeršanās nedzīvām reliģiskām formām, sastingums evaņģelizācijā un attiecībās pārvērš draudzes klubīnos, kur cilvēki vienkārši atsēž laiku, klausoties teoriju, kuru neviens nepraktizē. Starp draudzes locekļiem ir kādi, kas to vēro un nav apmierināti ar esošo situāciju. Tie lūdz Dievu un vēlas mainīt savas draudzes. Tie ir atvērti pārmaiņām. Velns to vēro un saprot, ka tā ir iespēja novērst patiesu atmodu starp Dieva ļaudīm. Tādēļ, vēloties pievilt pat izredzētos, tas piedāvā viltojumu, kas ļoti līdzinās patiesai atmodai.

Jāatzīst, ka viltojumi ir tik tuvi patiesībai, ka tos pat grūti atšķirt bez Rakstu palīdzības. Viltojums ir tik pievilcīgs, ka pat šķiet, ka tie, kas to noraida, ir nedzīvi reliģiozi farizeji, kas pieķērušies burtam. Jebkurus centienus šo kustību atmāskot tie uztver kā uzbrukumu Svētajam Garam, jā, tas tiek definēts pat kā nepiedodamais grēks.

Viltojums sevī ietver lietas, kuras rod atsaucību ikviena sirdī, kurš vēlas darīt lielas lietas Dieva labā: darīt brīnumus, spējas dziedināt slimības, izraisīt atmodu, pasludināt evaņģēliju pasaulei un visbeidzot atgriezt draudzi pie Apustuļu darbu draudzes pamatiem. Tie spriež: vai tad Dievs to negrib? Tiem ir tuvs priekšstats, ka viss, kas ir noticis starp Apustuļu darbiem un mūsdienām, ir bijusi atkrišana, un baznīca ir cietusi neveiksmi, kļūstot par sausu reliģiju bez spēka, un tagad viņi solās visu sakārtot tā, kā vajag. Tie top kā apsēsti ar baznīcas atjaunošanu, pārliecībā, ja vien tie varētu, tie visu izdarītu pareizi, un tad atnāks Kristus un Debesu Valstība. Un tad Dievs viņiem pateiksies!

“Daudzi uz Mani sacīs tanī dienā: Kungs! Kungs! Vai mēs Tavā Vārdā neesam nākošas lietas sludinājuši, vai mēs Tavā Vārdā neesam velnus izdzinuši, vai mēs Tavā Vārdā neesam daudz brīnumu darījuši? Un tad Es tiem apliecināšu: Es jūs nekad neesmu pazinis; eita nost no Manis jūs, ļauna darītāji.” (Mateja 7:22-23)

Kristus nenoliedz, ka viņi ir darījuši brīnumus vai pat izdzinuši ļaunos garus, un sludinājuši, taču Kristus viņus nepazīst. Tie nekad nav bijuši Viņa mācekļu pulkā, tie nekad nav klausījuši Kristus pavēles, nav atsaukušies Viņa aicinājumam. Tie ir pildījuši tikai paši savas sirds pavēles, uzskatot tās par Dieva pavēlēm: “Šos praviešus Es neesmu sūtījis, un tomēr viņiem lieta steidzīga; Es neesmu viņiem uzlicis nekādus pienākumus, un tomēr tie sludina!”

Ja tie būtu stāvējuši Manu padomu lokā, tad tie būtu sludinājuši Manai tautai Manus vārdus un to atgriezuši no tās ļaunajiem ceļiem!” (Jer. 23:21-22)

Šo jauno kristietības atjaunošanas kustību stigma ir tā sauktā runāšana mēlēs. Līdzko uzrodas kāda jauna reliģiskokristīga kustība, tad var būt drošs, tā aicinās arī runāt mēlēs. Tie vēlas piedzīvot brīnumus un zīmes savā dzīvē, jo tas ir ļoti patīkami lepnām un pašmīlīgām personām, ka šādi tās var būt kaut kas izcils, ne tādi kā visi pārējie. Reliģiskais lepnums un tiekšanās uz sevis izcelšanu

ir āķis, kas pievil un uzāķē visus neuzmanīgos. Taču brīnumi visiem neizdodas. Arī mēlēs runāt neizdodas. Tie sauc skaļā balsī uz Dievu, lai Viņš tiem dod runāt mēlēs, taču nekas nenotiek. Tad cilvēki tiem dod padomu: “Sāc runāt, un tad jau notiks...” Un tie sāk runāt paši, kā nu kurš velk, savu bubināšanu un murmināšanu nodēvējot par Svētā Gara izliešanos. Dažiem izdodas izcili, bet citi, kas vēlas īstās mēles, klusē. Uz tiem mēlēs runātāji rāda ar pirkstu: “Tu izskaties tāds neticīgs, jo nerunā mēlēs...” Kauns spiež pievienoties bubinātāju pulkam, pašam producējot mēļu imitāciju, lai netaptu par izstumto.

Mēlēs runātāji pieņem, pārliecinot paši sevi, ka tiem piemīt Jaunajā Derībā minēto mēļu dāvana, bet citus pierādījumu tie nemeklē. Paklausīt Rakstu liecībai? Tie saka: burts nokauj, bet gars dara brīvu. Raksti tiek nobīdīti malā, dodot ceļu kaut kam jaunam, jaunām izjūtām, jaunai pieredzei, sevis nozīmīgumam...

Jauno kustību mērķis ir izveidot tādu baznīcu, kādu Jēzus vienmēr ir vēlējis redzēt. Tie vēlas būt tie, kas visu salabo, lai Jēzus Debesīs būtu laimīgs, ka beidzot ir atradušies tie, kas Visvarenajam Dievam palīdz dibināt Debesu Valstību. Palīdzēt Visvarenajam Dievam un spēt parādīt citiem redzamu brīnumu zīmi...? Tas glaimo pašmīlīgajai dveselei. Tos vajā atziņa, ka vienīgais, ko esam saņēmuši no pagātnes, ir nekam nederīga baznīca, kuru ir nepieciešams salabot. Tas nav nekas jauns. Šī ir stafete starp paaudzēm. Neapmierinātība ar pašreizējo baznīcu jaunajai paaudzei ausīs zvana kā zvaniņš. Tie apgalvo, ka esošā baznīca ir cietusi neveiksmi un to ir nepieciešams sākt no jauna, jo vecie visu ir sabojājuši. Un, kad tie darbosies, tad visi ieraudzīs, kādai tai ir jābūt. Bet tad nāk atkal nākamā paaudze, kas saka to pašu par visu iepriekš darīto. Varbūt šoreiz izdosies? Nē, nāk jau nākamā paaudze ar savām reformām. Izbrīnu rada fakts, ka “mēlēs” runājošie apgalvo, ka tiem esot Svētais Gars, bet paši ir sadrumstaloti konfesijās, denominācijās, sektiņās un grupiņās.

Praviešu Gara liecība

“Šo mācību vēju pieņem cilvēki, kas nav nopamatojušies ticībā, nav pakļāvušies lielajai ticīgo kopai un kas kļīst apkārt bez viņus turoša enkura. (..) Viņi viņi vēlas pilnīgu reliģisku brīvību, un ikviens no viņiem rīkojas neatkarīgi no otra, tomēr apgalvo, ka Dievs sevišķā kārtā darbojas viņu vidū.

Daži priecājas un līksmojas, ka viņiem ir tādas dāvanas, kādu nav citiem. Kaut Dievs pasargātu Savus ļaudis no tādām dāvanām. Ko šīs dāvanas viņiem dod? Vai tās viņus vadījušas vienotā ticībā? Un vai viņi pārliecina neticīgos, ka Dievs tiešām ir viņu vidū? Kad šie strīdīgie cilvēki, turoties pie saviem dažādajiem uzskatiem, sanāk kopā un ir redzams liels uztraukums, un dzirdamas nesaprotamas mēles, tad viņu gaisma spīd tā, ka neticīgie gatavi teikt: šie ļaudis nav pie pilna prāta, viņus aizrauj viltus satraukums, un mēs zinām, ka viņiem nav patiesības.” (E. Vaita 1T 418-419) Šis iespaids spēcīgi darbojas, atturot citus no patiesības pieņemšanas. Mēles ir par zīmi neticīgajiem, un tie ir pirmie, kas to visu novērtē kā neprātu, jo šī nav Bībelē minēto mēļu dāvana.

Titus vēstulē 1:9 rakstīts: “Kas atbilst mācībai, lai viņš būtu spējīgs paskubināt veselīgā mācībā un atspēkot tos, kas runā pretim.” 16. pantā Pāvils runā par ļaudīm, kas teicas pazīstam Dievu, bet kas ar saviem darbiem Viņu aizliedz, un aicina Titu: “Bet tu sludini to, kas saskan ar veselīgo mācību: lai vecākie vīri turas skaidrā prātā, cienījami, prātīgi, veselīgi ticībā, mīlestībā, izturībā. (..) Jaunos vīrus tāpat paskubini būt prātīgiem. Pats visur esi paraugs labos darbos, mācībā bezviltīgs un cienījams, veselīgos vārdos nevainojams, lai tas, kas stājas pretim, paliek kaunā, nevarēdams nekā ļauna par mums sacīt.” Titam. 2:1-8.

Dažus cilvēkus Kristus atrod “rupjus, nepieklājīgus, dīvainus, lielīgus, bet, ja viņi patiesībai tic no visas sirds, tad tā pilnīgi izmainīs viņu dzīvi. Viņi nekavējoties uzsāks reformas darbu. Patiesības skaidrais iespaids pacels augstāk visu cilvēku. Savā darbā un veikala attiecībās ar citiem cilvēkiem viņš bīsies Dievu un savu tuvāku mīlēs kā sevi. Viņš izturēsies pret citiem tā, kā viņš vēlas, lai citi izturētos pret viņu. Viņa valoda būs patiesa, tīra un paceļoša, tā kā neticīgie viņa vārdos nevarēs atrast neko, ko varētu izlietot sev par labu, un nemeļojot nevarēs runāt par viņu ļaunu, kā arī nejutīsies no viņa atgrūsti nepieklājīgās izturēšanās dēļ. Patiesības svētījošo iespaidu viņš ienesīs savā ģimenē un liks savai gaismai spīdēt viņu priekšā, lai, redzot viņa labos darbus, godātu Dievu. Visos savas dzīves gājumos viņš atdarinās Kristus dzīvi” (E. Vaita 1T 416). Šāda cilvēka lūgšana saņem Svēto Garu. Tomēr, lūdzot pēc Svētā Gara, pārbaudiet garus, jo daudz viltus garu ir izgājuši pasaulē.

VAI LIECINĀŠANA IR DOMĀTA MAN?

Vai liecināšana ir domāta man? Tieši ar šādu pārdomu jautājumu tiek uzsākta šī mēneša jauniešu lappuses sadaļa. Dažkārt liecināšana patiešām ir izaicinājums, bet visbiežāk liecināšana nes garīgu atspirgšanu. Vienreiz piedzīvojis liecināšanas svētības, ilgojies saņemt tās vēl un vēl. Tā ir liela Dieva dāvana, ko Viņš paredzējis ikvienam no mums.

Šoreiz intervējamais ir **Delfreds Abargezs** (*Delfred Abarquez*), kurš šobrīd kopā ar savu sievu Hannu (*Hannah*) no Filipīnām ir pārcēlušies uz Igauniju. Viņu dzīve ir saistīta ar liecināšanu kā ar ikdienas sastāvdaļu. 10. un 11. februārī viņi viesojās Cēsu Septītās dienas adventistu draudzē, kur notika liecību nedēļas nogales pasākums. Tie, kas apmeklēja pasākumu, ieguva savu atziņu krājumu, bet lai svētības būtu arī lasītājiem, daži pārdomu jautājumi tiek ierakstīti šajā lappusē.

Ko nozīmē liecināšana tev personīgi? Un kā tu to padari praktisku?

Liecināšana ir viens no galvenajiem iemesliem, kādēļ mēs ar sievu joprojām pēdējos 13 gadus esam pavadījuši misijas darbā. Tā ir mana lielākā dedzība. Tas sākās jau pirms es kļuva par misionāru. Mani vecāki abi strādāja draudzē. Mans tēvs nu jau ir pensionēts mācītājs, un mana mamma bija Austrumu Visainas Konferences Filipīnās izglītības nodaļas vadītāja. Tā nu es esmu uzaudzis šajā kalpošanas vidē, redzējis, kā mani vecāki aktīvi liecinājuši par patiesību apkārtējiem. Ja jums ir patiesa mīlestība pret Jēzu, mīlēt savu tuvāko ir pavisam dabīgi. Liecināšana nenozīmē sarežģītu pieeju, gluži pretēji, tai vajadzētu parādīt, kā mēs varam līdzdalīt savu ticību citiem tā, lai tas būtu pavisam dabīgi un saskaņā ar talantiem un dāvanām, kas mums ir dotas. Dievs ir apsolījis dot savu spēku tiem, kas patiešām vēlēšies būt Viņa liecinieki. Tādēļ uzskatu, ka to var darīt ikviens! Tavs smaids, tas, kā tu izturies pret draugiem, kaimiņiem, pat tas, kā tu ģērbies un uzvedies skolā, mājās, darbā, sabiedrībā, restorānā, ceļojumā... jebkas, ko tu dari savā ikdienā, var būt par lielisku veidu liecināšanai. Dievs patiešām var izmantot jebkuru!

Kāda loma liecināšanai ir tavā dzīvē?

Tā ir visa mana dzīve! Iespējams, jūs esat dzirdējuši teicie-

nu: tava dzīve kādam varbūt ir vienīgā Bībele, ko viņš būs lasījis. Un tas ir svarīgi! Tieši tādēļ mana ģimene joprojām ir iesaistījusies misijas darbā! Mateja 28:19-20 ir teikts: "Tāpēc ejiet un dariet par mācekļiem visas tautas, tās kristīdami Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā, tās mācīdami turēt visu, ko Es jums esmu pavēlējis. Un redzi, Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam." Viņš neizteica kādu ieteikumu, tas ir mums, man un tev, dots uzdevums, pavēle sludināt un liecināt par Viņu, pastāstīt labās ziņas par Jēzu visiem šīs pasaules iedzīvotājiem!

Jūs ar sievu esat ceļojuši pa pasauli, iespējams, sastapušies ar dažādiem cilvēkiem. Kā tu raksturotu attieksmi pret misijas darbu un liecināšanu citās valstīs, īpaši jauniešu vidū?

Jā, mums patiešām ir dāvāta iespēja kalpot Dievam dažādās valstīs. Es esmu kalpojis Filipīnās (savās mājās), Dienvidkorejā, Austrālijā, Jaunzēlandē, Taizemē un tagad Igaunijā. Pārsvārā mēs esam pamanījuši, ka mūsu draudzēs ir kāda problēma, kas strauji pieaug. Pieķeršanās bagātībai, šīs pasaules dārgumiem novērš mūsu draudzes locekļu domas. Viņi pārāk daudz izbauda šo pasauli. Mēs nedrīkstam aizmirst, ka šī pasaule nav mūsu mājas, še mēs esam tikai svešinieki. Tāpat arī saprotam, ka Dieva darbā trūkst cilvēku ar skaidru misiju un redzējumu, īpaši jau liecināšanā. Liekas, ka draudzē arvien vairāk pieaug to cilvēku skaits, kas tikai "silti sēž savos krēslos". Viņiem pietiek ērti pasēdēt draudzes solā katru sestdienu, paklausīties svētrunu, bet ne aktīvi iesaistīties Dieva darbā. Viņi vēlas saņemt nevis dot! Tāpat arī esam novērojuši, ka dažkārt draudzēs trūkst vadītāju, kas spētu vadīt tiem uzticēto ganāmpulku ar stipru ticību, redzējumu un misiju.

Tas ietekmē mūsu draudžu jauniešus. Viņi mūs vēro. Viņi

seko mūsu piemēram. Viņiem ir talanti, enerģija un potenciāls būt veiksmīgiem darbiniekiem Dieva vīna dārzā. Tomēr, ja neviens tos nevedīs pareizajā virzienā un nemotīvēs, viņi vienkārši kļūs vienaldzīgi.

Vai tu esi kādreiz piedzīvojis to, ka tava sirds ir vienaldzīga pret aktīvu misijas un liecināšanas darbu? Un kas tev palīdz palikt garīgi modram Dieva darbā?

Es melotu, ja teiktu, ka es to nekad neesmu piedzīvojis. Patiesībā, tas ir noticis vairākas reizes. Ir bijuši brīži, kad misionāra dzīve liekas pārāk smaga. Cīņa un sāpes, ar kurām saskaramies, ir pārāk īstas. Vēl grūtāk ir būt prom no savām mājām, ģimenes un draugiem. Esmu pat domājis – kādēļ es to daru? Kādēļ es savu un savas ģimenes dzīvi padaru tik smagu? Es varētu pavisam mierīgi atgriezties mājās un dzīvot mierīgu un ērtu dzīvi. Izbaudīt to. Vai tam vispār ir jēga? Vienmēr, kad piedzīvojam šādus brīžus, saņemam atbildi: “Tad Jēzus sacīja saviem mācekļiem: “Ja kas grib Man sekot, tam būs sevi aizliegt, ņemt savu krustu un sekot Man.” (Mateja 16:24) un “Cilvēka Dēls nav nācis, lai Viņam kalpotu, bet ka Viņš kalpotu.” (Mateja 20:28) Mums ir jāiziet no savas komforta zonas, ja vēlamies darīt to, ko nekad neesam darījuši, un kļūt par tādiem, kādi vēl nekad neesam bijuši.

Labprāt dzirdētu kādu stāstu par Dieva vadību no tavas ikdienas, atrodoties aktīvā misijas darbā

Varu jums pastāstīt par kādu nesenu piedzīvojumu Igaunijā. Iespējams, jūs jau zināt, ka liecināšana šajā pasaules pusē ir diezgan izaicinoša. Cilvēki ir ļoti noslēgti un uz visu raugās aizdomīgi. Tomēr Dievs mūs izmanto brīnumainos veidos, lai uzrunātu šīs valsts iedzīvotājus. Tā ir pieredze, kas dara mūs pazemīgus. Mēs šeit esam jau vairāk nekā gadu. Terve Elu Keskus (Dzīvesveida Centrs), kas arī saistīts ar mūsu kalpošanu, ir diezgan veiksmīgs, neskatoties uz tā neseno sākumu. Cilvēki uzzina par Dievu caur šī centra pasākumiem un pakalpojumiem. Piemēram, internacionāls ēdienu šovs, internacionāls ēdienu tirdziņš – šos pasākumus apmeklē apmēram 60 cilvēki, no kuriem vismaz 90% nav kristieši. Tāpat esam uzzinājuši, ka Igaunijā dzīvo apmēram 50 filipīnieši. Mēs ar sievu vēlējamies viņus visus satikt, noorganizēt nelielu pasākumu, un tagad mēs tiekamies regulāri uz pusdienām un citiem notikumiem. Mums ir atsevišķa sabatskolas grupa angļu valodā, cilvēki no dažādām valstīm un konfesijām jūtas brīvi mums pievienoties, tāpat ik nedēļu mēs tiekamies mazajā grupā ar cilvēkiem no draudzes, citām konfesijām, pat tādiem, ar kuriem esam vienkārši iepazinušies uz ielas. Mēs vēlamies nākotnē Tallinā izveidot internacionālu, pastāvīgu adventistu draudzi.

Pagājušajā mēnesī man bija iespēja dziedāt starpkonfesionālā pasākumā Tallinas adventistu draudzē. Tāds notiek reizi gadā. Es biju gatavs dziedāt, tomēr vēl lūdzu: “Kungs, šī ir viena no manām lielākajām iespējām liecināt cilvēkiem. Lūdzu dāvā Savu svētību un vadību! Tu esi man ļāvis dziedāt tik dažādās vietās, tomēr šī reize ir īpaša.” Es biju mācījies dziesmu Pār visiem spēkiem angļu valodā. Tomēr es jutu, ka viņi labāk saprastu vēsti, ja to sākumā dziedātu angļiski un tad igauņiski. Mēs ar sievu esam nokārtojuši igauņu valodas eksāmenu A1 līmenim, tomēr vēl joprojām ir grūti to saprast. Tā nu es mēģināju šo dziesmu iemācīties igauņiski. Nezināmu iemeslu dēļ pavadījuma ieraksts nedarbojās. Skaņotāji nevarēja saprast, kādēļ. Visādi izmēģinājās, neiet.

Viena no draudzes talantīgām pianistēm piedāvāja pavadīt. Tomēr vairs nebija laika izmēģināt kopā. Kad devāmies uz skatuves, skaņotāji bēdīgi rādīja, ka nav iespējams palaist fonogrammu. Tomēr tieši nākamajā sekundē sāka skanēt mana fonogramma! Es paķēru mikrofonu un dziedāju Dievam par godu. Vēlāk uzzināju, ka neviens nezina, kā šī dziesma sāka skanēt. Neviens nesaprot, kas notika. Tomēr tai brīdī to visu vēroja šīs pianistes meita. Viņa ir aktīva draudzes locekle, tomēr viņas māte bija lūgusi, lai Dievs dod viņai iespēju piedzīvot kādu brīnumu ikdienas dzīvē. Šī meitene parasti nekad neatrodas kopā ar skaņotājiem, tomēr tieši tobrīd viņa redzēja, kā brīnumainā kārtā sāka skanēt nepieciešamā fonogramma, lai gan neviens nebija pat nospiedis pogu atskaņošanai. Šādu mazu un lielu brīnumu dēļ mēs vēl esam misijas darbā. Tieši tad, kad mēs vairs nejūtamies pārliecināti, domājam atgriezties mājās Filipīnās pie savām ģimenēm, Dievs dara kādu brīnumu. Tajos brīžos mēs vienmēr zemojamies ceļos un lūdzam, lai varena Dievs mums parāda, kā rīkoties. Un Viņa atbilde vienmēr ir droša. Viņš vienmēr atbild. Un to vienmēr redzam ne tikai mēs, bet arī cilvēki mums apkārt.

Intervēja Jana Janišauska

Vispasaules adventistu jauniešu lūgšanu nedēļa jau sesto gadu tiks iesākta ar Vispasaules jauniešu dienu (Global Youth Day), šogad tā notiks 17. martā. Vispasaules jauniešu dienas moto “Esi svētruna” (Be the sermon) atklāj tās nozīmi: praktiski kalpojot līdzciltvīkiem, pasludināt evaņģēliju un pasteidzināt Jēzus otro atnākšanu. Ticība Dievam ir kas vairāk nekā došanās uz baznīcu katru sabatu. Patiesa kristietība atklājas arī mūsu ikdienā, parādot Dieva mīlestību apkārtējiem. Vispasaules jauniešu dienā tiek īstenoti Kristus vārdi, kurus Viņš atklāja līdzībā par žēlsirdīgo samarieti: “Nu tad ej un dari tu arī tāpat.” (Lk. 10:25-37)

Vispasaules jauniešu dienā ir aicināti piedalīties visi draudzes jaunieši un atrast veidus, kā vislabāk kalpot apkārtējai sabiedrībai savā pilsētā. Šajā gadā galvenais fokuss ir ūdens un pārtikas izdalīšana tiem, kam tās trūkst. Ja Tavas draudzes jaunieši vēl nav izplānojuši šo dienu, tad šis ir pēdējais brīdis, lai to sāktu darīt. Ja jūs savā draudzē esat maz, tad apvienojieties kopā ar citas draudzes jauniešiem. Noteikti noskaidrojiet, kā jūs varat iekļauties savas draudzes evaņģelizācijas plānos. Iespējams, jūsu draudzē jau ir iesākti projekti, kurus var turpināt vai pēc ilgāka laika atkal atdzīvināt. Velosipēds nav jāizgudro no jauna, bet dariet to, kas jau līdz šim ir izdevies.

Ja nu tomēr Tu savā draudzē esi palicis viens, tad Tev ir iespēja piedalīties Vispasaules jauniešu dienā Rīgā. Līdzīgi kā iepriekšējā gadā, arī šogad vairāku Rīgas draudžu jaunieši kopā piedalīsies šādās aktivitātēs: pasniegs Rīgas parkos karstu tēju, dalīs pārtikas pakas bezpajumtniekiem, apciemos sirmgalvjus pansionātos un iepriecinās ar dziesmām, kā arī dāvinās pašgatavotus saldumus ugunsdzēsējiem un ārstiem. Kopā pulcēsimies Rīgā, Baznīcas ielā 12a, 17. martā jau no plkst. 14:00. Pēc praktiskas kalpošanas līdzdalīsim pieredzēto un iesāksim jauniešu lūgšanu nedēļu. Vairāk informācijas: www.facebook.com/sdajauniesi

Pievs ir Visspēcīgs

KRŪ: Šodien bija lieliska dieniņa! Es, Krā, vienā mierā sarēķināju nevieglo matemātiku, sakārtoju istabu, pa fikso nomazgāju traukus, sašķūrēju sniegu, aplaistīju visus tavus un mammas kaktusīņus un vēl jums visiem uzražoju vakariņas! Vai es neesmu viens varens vārnu puika, kurš ir izdarīgākais un visvarenākais, kādi vien ir pieredzēti!?

KRĀ: Tev, brālīt, šodien darbīgā dieniņa? Un kas tad mums būs vakariņas?

KRŪ: Nu, vispār ļoti veselīgs ēdieniņš. Es aplēju ar ūdentiņu auzu pārslas un sabēru iekšā labi daudz rozīnes! Labais, vai ne?

KRĀ: Jā, ļoti veselīgas vakariņas! Īpaši tētis ļoti priecāsies!

KRŪ: Man jau tā likās. Man vispār nekas nav par grūtu, jo man ir ļoti liels spēks! Daudz netrūkst, ka es būtu visvarens!

KRĀ: Nē, Krū, tu neesi visvarens. Ir tik daudz lietas, kuras tu nevari izdarīt. Atceries Bībelē stiprinieku Simsonu. Tas nu gan bija ļoti stiprs! Viņš viens pats pieveica veselu armiju ar ienaidniekiem; tūkstoš vīru, un varēja piecīnīt gan lauvu, gan lāci. Resnu striķi viņš pārrāva kā nieka diedziņu!

KRŪ: Jā, bet tas nav godīgi – viņam viss spēks bija garajos matos! Kur man tādi? Redzi, ka nav!

KRĀ: Nu, labi, bet vēl ir visādi vareni ķēniņi bijuši. Salamans un Dāvids, un Hiskija...

KRŪ: Tomēr viņi nebija pavisam visvareni. Kā tu domā, Krā, kas ir visvisstiprākais spēks pasaulē?

KRĀ: Es domāju, kas spēks slēpjas skaistumā.

Vakar mamma uzlika galvā savu jauno, skaisto cepuri ar pērlītēm, un kaimiņvārņa Hilda, sajūsmā nopūšoties, mammai teica, ka skaistums tiešām izglābs pasauli!

KRŪ: Nu nē, tās gan ir mulķības! Skaistumā nekāda spēka nav! Grietiņa, piemēram, ir ļoti skaista, bet atliek tikai drusciņ niknākam vējam uzpūst, un Grietiņa ir aizpūsta sazin kur prom! Mamma un tētis meklē visu vakaru, kur bērns palicis! Spēks un varenība, Krā, ir muskuļos! Kurš ir spēcīgs, no tā visi baidās.

KRĀ: Kas gan tur labs? Es gan nebūtu laimīga, ja no manis baidītos. Neesmu taču nekāds briesmonis. Labāk lai man ir vairāk draugu, un lai viņi mani mīl. Lūk, tas ir īsts spēks!

KRŪ: Tu domā, ka ir tāds mīlestības spēks?

Krā: Jā, tā man šķiet.

KRŪ: Zini, māšuk, man ir laba domiņa prātā! Es zinu vienu ļoti gudru un visādi citādi uzticamu cilvēku. Viņu sauc Vilnis. Pagājušā nedēļā mēs parkā iepazīnāmies. Viņš bija ļoti foršs! Cienāja mani ar cepumiem, draudzīgi runājās ar bērniem..

KRĀ: Jā, tiem, kuri ir draudzīgi ar bērniem, parasti ir tīri jauki cilvēki. Bet kāpēc tu domā, ka viņš ir gudrs?

KRŪ: Es pa kluso ielūrēju viņa somā, tas gan nebija smuki, nu, es domāju – varbūt tur būs vēl kāds, viņam galīgi nevajadzīgs cepumiņš, un es tajā somā ieraudzīju, zini ko? Bībeli! Tāpēc es zinu, ka viņam jābūt gurdam! Pie tam – viņš ir mācītājs! Tie zina ļoti daudz visu ko noderīgu un

vērtīgu!

KRĀ: Varbūt varam viņam pajautāt par visvarenību un visspēcību? Kam īsti piemīt šīs īpašības visvairāk?

KRŪ: Varam! Man ir mana jaunā drauga telefona numurs.

KRĀ: Zvanam!

KRŪ: Hallo, Vilni. Sveiks! Te Krū. Tas vārnu puika no parka. Atceries? Mēs ar Krā, tā ir mana māsa, te domājam, kurš ir visvarenāks – Simsons, Dāvids, Salamans, varbūt vēl kāds cits? Un kur vispār slēpjas vislielākais spēks? Skaistumā, vējā vai muskuļos?

ViLhis: Protams, Krū, es tevi atceros. Jauki, ka piezvanīji. Jautājums arī labs. Un arī atbilde vienkārša – Dievs ir Visuvarens, jo Viņš var visu, arī to, ko neviens cits nevar un nespēj, lai cik ļoti arī vēlētos. Viņš ir radījis gan vēju, gan skaistumu, gan arī devis spēku cilvēkam, un arī taviem putna spārniņiem spēku lidot. Viņš visu redz, no Dieva tu neko nevari noslēpt, lai kā arī censtos. Viņš zina visu, arī to, kas notiks nākotnē.

KRŪ: Pareizi! Kā man tas uzreiz neienāca prātā! Dievs ir Universa Valdnieks un Kungs. Man šķiet, ka Zeme un Visums – viss sabruktu, ja Radītājs to neuzturētu.

KRĀ: Dievam ir visvarens spēks, Viņš tikai sacīja vārdu, un viss uzradās! To patiešām nevar neviens!

ViLhis: Tā ir. Viņš var radīt visas lietas no

nekā.

KRŪ: Arī mūs, putniņus, Dievs radīja ar spēku, kāda nav nevienam citam!

KRĀ: Un visu skaistumu arī!

KRŪ: Atceries, Jēzus parādīja Savu visspēcību, apsaucot vētru, un tā norima. Kurš gan vēl to var? Arī grēkus var piedot vienīgi Dievs.

KRĀ: Dieva visspēcība glābj cilvēkus no nāves.

ViLhis: Viņš mīl un saprot ikvienu cilvēku, arī tos, kurus citi nemīl un nesaprot.

KRŪ: Es to arī gribētu drusciņ iemācīties.

ViLhis: Bet man liekas, ka vissvarīgākais ir tas, ka Dievs var izmainīt mūsu sirsnības, lai mums patiktu viss labais un mēs spētu pateikt “nē” visam sliktajam, lai varētu būt kopā ar Jēzu vienmēr.

KRĀ: Jo Viņš ieliek mūsu sirsnībā mīlestību, vai ne?

KRŪ: Paldies, Vilni! Tu esi riktīgs draugs! Nu man šī lieta ir skaidra kā bilde!

ViLhis: Attā, Krū un Krā. Priecājos, ka varējām parunāties.

KRĀ: Kā viņš visu tā uzreiz zina par Dievu?

KRŪ: Es domāju, tāpēc, ka viņš vienkārši Dievu pazīst!

KRĀ: Kā Visvarenu un Visspēcīgu?

KRŪ: Jā, un arī kā Draugu.

KRĀ: Vai arī tev, kas tagad lasi, Visuvarenais Dievs ir labs Draugs?

KRŪ: Ja nē, zini – Viņš gaida, lai tas varētu notikt!

Lai uzzinātu BĪBELES RAKSTUVIETU NO LŪKASA EVANĢĒLIJA 1. NODAĻAS, ATRODI IZTRŪKSTOŠOS BURTUS.

No vārdā esošā pirmā burta paej attiecīgo soļu skaitu burtu rāmī uz priekšu (+) vai atpakaļ (-), lai iegūtu nākamo burtu, no kura atkal skaitīt uz priekšu (+) vai atpakaļ.

A D E Ē I J K M N O P S V

J

+4

D

+3

-2

+10

-12

+7

N

-6

+4

-6

+11

N

-8

+12

N

-6

+2

-2

+9

-1

-7

+2

-5

+7

+4

Tuvāk mājām

SIEVIEŠU KONGRESS

13.-15. aprīlis

Rīgā, Baznīcas ielā 12a
sākums 13. aprīlī plkst. 11:00

PIE MUMS VIESOSIES:

Ģenerālkonferences
Sieviešu kalpošanas
nodaļas vadītāja
Hezere - Dona Smola
un viņas vietniece
Rakele Arraisa

- UZRUNAS,
- SEMINĀRI,
- VESELĪBAS EXPO,
- LABDARĪBAS KONCERTS,
- SKAISTAS DZIESMAS,
- SADRAUDZĪBA.

ORGANIZĒ

Septītās dienas adventistu
Latvijas draudžu savienības
Sieviešu kalpošanas nodaļa

DALĪBAS MAKSA

10 €

REGISTRĒŠANĀS LĪDZ 5.MARTAM

INFO: 29869979
maritel@inbox.lv